

મોક્ષાર્થિના પ્રત્યહં જ્ઞાનવૃદ્ધિઃ કાર્યા ।

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

પુસ્તક ૬૭ મું]

[અંક ૭ એ

વૈશાખ

ધ. સ. ૧૯૫૧

૫ મી એ

વીર સં. ૨૪૭૬

વિ સં. ૨૦૦૬

પ્રગટકર્તા—

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા

ભાવનગર

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

બહારગામ માટે બાર અંક ને પોસ્ટેજ સાથે વાર્ષિક લવાજમ રૂા. ૩-૪-૦

પુસ્તક ૬૭ મું
અંક ૭ મો.

વૈશાખ

{ વીર સં. ૨૪૭૭
વિ. સં. ૨૦૦૭

અનુક્રમણિકા

૧	સદ્ગત શ્રી મોતીચંદભાઈ ... (શ્રી જીવરાજભાઈ ઓધવજી દોશી)	૧૩૦
૨	સ્મૃતિ-પટ ... (પંડિત સુખલાલજી)	૧૩૩
૩	પ્રસારક સભાના મોતીભાઈ ... (શ્રી પરમાનંદ કુંવરજી કાપડિયા)	૧૩૮
૪	જૈનોએ શુભાવેલ અમૂલ્ય રત્ન ... (શ્રી કકલભાઈ ભુદરદાસ વકીલ)	૧૪૩
૫	શ્રી મોતીચંદભાઈ અને વિવિધ ક્ષેત્રો ... (શ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચોકસી)	૧૪૪
૬	શ્રી મોતીચંદભાઈને સ્મરણાંજલિ : (શ્રી આલચંદ હીરાચંદ “સાહિત્યચંદ્ર”)	૧૪૬
૭	જૈન સમાજનું ‘મૌક્રિક’ ગયું ... (શ્રી રાજપાલ મગનલાલ વહોરા)	૧૪૯
૮	સદ્ગતને નિવાપાંજલિઓ ...	૧૫૨

નવા સભાસદ

ગાંધી રતિલાલ પાનાચંદ

હેરોલ

લાઈફ મેમ્બર

ખેદકારક સ્વર્ગવાસ

ખોટાદનિવાસી ભાઈશ્રી શ્રી લાડકચંદ પાનાચંદ ગત પોસ શુદ્ધિ તેરશના રોજ વૃદ્ધવયે સ્વર્ગવાસી થયા છે. તેઓશ્રી નીડર સ્વભાવના તથા નિખાલસ હૃદયના હતા. ધર્મની ધગથવાળા તેમજ શાસનપ્રેમી હતા. આપણી સભાના ધણી વર્ષોથી આજીવન સભાસદ તેમજ હિતચિંતક હતા. તેમના સ્વર્ગવાસથી સભાને એક લાયક સભાસદની ખામી પડી છે. અમે તેમના પુત્ર ધીરજલાલ તથા આત્મવર્ગને દિલાસો આપતાં સ્વર્ગસ્થના આત્માની શાંતિ ઇચ્છીએ છીએ.

જયંતિ ઉજવવામાં આવી

ચૈત્ર શુદ્ધિ તેરશ ગુરુવારના રોજ આપણી સભાના ત્રીજા હોલમાં શ્રી શીતલ દિગંબર જૈન યુવક મંડળ, ઝાલાવાડ જૈન હિતેચ્છુ મંડળ તથા શ્રી વિજયધર્મ પ્રકાશક સભા-એ ત્રણે સંસ્થાના સંયુક્ત આશ્રય નીચે મ્યુનિસીપાલિટીના પ્રમુખશ્રી હરજીવન કાલિદાસના પ્રમુખપણા નીચે ભગવંત મહાવીરની જયંતિ સારી રીતે ઉજવવામાં આવેલ, જે સમયે મુખ્ય વક્તા પ્રો. રવિશંકર જોષી, યતિશ્રી હેમચંદ્રજીના સુંદર પ્રવચનો થયેલ.

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

પુસ્તક ૬૭ મું.
અંક ૭ મો

: વૈશાખ :

વીર સં. ૨૪૭૭
વિ. સં. ૨૦૦૭

સ્વર્ગસ્થ શ્રી મોતીચંદ ગિરધરલાલ કાપડિયા

જન્મ
સં. ૧૯૩૬ માગશર વદ ૨

સ્વર્ગવાસ
સં. ૨૦૦૭ ફાગણ વદિ ૫

સદ્ગત શ્રી મોતીચંદભાઈ

શ્રી જીવરાજભાઈ ઝોધવજી દોશી

શ્રી મોતીચંદ ગિરધરલાલ કાપડીયાનું સં. ૨૦૦૭ ના ફાગણ વદ પાંચમના રોજ એકોત્તેર વર્ષની ઉંમરે મુંબઈમાં અવસાન થયું તેની નોંધ અને શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સમાજે કરેલ ઠરાવ ગયા ચૈત્ર માસના અંકમાં પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવેલ છે. શ્રી મોતીચંદ આ સમાજના એક પ્રાણુભૂત હતા. ‘પ્રકાશ’ માસિકમાં તેઓના લેખો નિયમિત આવતા. તેઓએ માસિકને તેમના લખાણોથી સમૃદ્ધ કરેલ છે. તેઓશ્રીએ સમાજની અને જૈનધર્મ પ્રકાશની જે આજીવન અમૂલ્ય નિઃસ્વાર્થ સેવા કરી હતી, તેની યાદમાં ગયે વર્ષે સમાજે એક ભવ્ય મેળાવડો કરી તેઓશ્રીને રૂપાના કાસ્કેટમાં માનપત્ર અર્પણ કર્યું હતું, અને ફૂલ નહિં તો ફૂલની પાંખડી એ ન્યાયે તેઓશ્રીનો સત્કાર કર્યો હતો. તે મેળાવડાનો હેવાલ ગયા વર્ષના પોષ-મહાના અંકમાં આપવામાં આવ્યો છે. તે પ્રસંગે તેઓએ સમાજની પેટ્રનશીપ પણ સ્વીકારી હતી. તે અરસામાં ભાવનગરના શ્રી જૈન સંઘે એક ભવ્ય મેળાવડો કરી સૌરાષ્ટ્ર હાઈકોર્ટના માનવંતા ચીફ જસ્ટીસ સર હરિસિદ્ધભાઈ દીવેટીયાના પ્રમુખપણા નીચે રૂપાના કિંમતી કાસ્કેટમાં માનપત્ર અર્પણ કર્યું હતું, તે હેવાલ પણ ગયા વર્ષના પોષ-મહાના અંકમાં આપવામાં આવ્યો છે. તે વખતનું તેમનું સ્વાસ્થ્ય જોતાં એક વર્ષમાં તેઓ સ્વર્ગવાસ પામશે એવું માનવામાં આવતું ન હતું, પણ આયુષ્ય કર્મ પૂર્ણ થયે એક સમય પણ આયુષ્ય લંબાવી શકાતું નથી તે કર્મનો નિયમ અટક અને અબાધિત છે.

શ્રી મોતીચંદે જૈન સમાજની જે સેવા કરેલ છે, બહાર પ્રજાની જે સેવા કરેલ છે તેની યાદમાં મુંબઈમાં અને અન્ય સ્થળોમાં શોકસભાઓ મળેલ છે અને તેમના પુત્રો અને કુટુંબીઓને આશ્વાસન આપવાના ઠરાવો થયા છે. શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સમાજનું તો તેમના પ્રત્યેનું રૂણ વિશિષ્ટ છે, તેથી તેમની સ્મૃતિ માટે આ અંક કાઢવામાં આવ્યો છે.

પહેલો લેખ પંડિતવર્ધ શ્રી મુખલાલજીનો છે. તેઓશ્રીએ શ્રી મહાવીર વિદ્યાલયના ધાર્મિક અભ્યાસ અને ધાર્મિક પ્રવૃત્તિ માટે સદ્ગત સાથે વખતોવખત જે વિચારણા અને ચર્ચાઓ થઈ તેનો ઉદ્દેશ્ય કર્યો છે. જે વિચારો જાણુવા અને ખની શકે તેટલે દરજ્જે ભવિષ્યમાં પણ અમલમાં મૂકવા જેવા છે.

બીજો લેખ શ્રી પરમાણુંદાસ કાપડીયાનો છે. ભાઈશ્રી પરમાણુંદ મોતીચંદના કાકા સ્વ. કુંવરજીભાઈના દીકરા થાય, પિતરાઈ ભાઈ થાય. તેઓ નાનપણથી સદ્ગતના પાંચમમાં આવેલ. મુંબઈમાં પણ ઘણા વર્ષોથી ખંનેનો વસવાટ હતો. એટલે ઘરના એક સ્વજનની માફક સદ્ગતના જીવનના જાણકાર છે. આ લેખ

વાંચવાથી જાણાશે કે-પરમાણુ દેહ ઊંડા અભ્યાસી અને પ્રખર લેખક છે એટલું જ નહિ પણ મનુષ્ય સ્વભાવના અભ્યાસી, સ્વભાવની જૂદી જૂદી પ્રકૃતિઓનું પૃથક્કરણ કરી તેમાંથી તત્ત્વ શોધનાર એક તત્ત્વજ્ઞ જેવા છે. તેઓ મોતીચંદના જીવનમાં દેખીતો વિરોધ-વિસંવાદ જોતા હતા. કયાં અધ્યાત્મકદંડપદ્મ અને શાંત સુધારસના ત્યાગ-વૈરાગ્યના વિવેચક મોતીચંદ, અને કયાં ઑફિસમાં અને કોર્ટમાં લડનાર સોલિસીટર, કયાં સમભાવસેવી સામાયક કરનાર અને કયાં તકરારી વિષયોમાં મ્યુનિ કોર્પોરેશનમાં વાદવિવાદ કરનાર મોતીચંદ. પરમાણુ દેને આમાં વિસંવાદ જાણીતો હતો; પણ પરમાણુ દે છેવટે લખે છે તેમ દેખીતો વિરોધાભાસ મોતીચંદના છેલ્લા બે ત્રણ વર્ષના જીવનમાં અદૃશ્ય થઈ ગયો હતો અને તેમની અધ્યાત્મ ભાવનાએ બળવત્તર સામ્રાજ્ય સ્થાપ્યું હતું.

બે ત્રણ વર્ષના સૂક્ષ્મ અવલોકન પછી આપણી સમક્ષ મૂકેલ આ આખો લેખ વાંચવા વિચારવા જેવો છે. ભાઈ પરમાણુ દે પ્રબુદ્ધ જૈનના તા. ૧ લી એપ્રિલના અંકમાં “સૌહાર્દમૂર્તિ સદ્ગત મોતીચંદભાઈ” ના શીર્ષક નીચે લેખ લખ્યો છે. તે લેખ વાંચવા અને વિચારવા જેવો છે. આ લેખ અને પ્રબુદ્ધ જૈનમાં પ્રસિદ્ધ થયેલ લેખ વિષે ભેદ એ છે કે—પ્રબુદ્ધ જૈનના લેખમાં સદ્ગતના બહાર જીવનને પ્રધાનતા આપવામાં આવેલ છે. ‘પ્રકાશ’ના લેખમાં સદ્ગતના ખાનગી-અંતર્મુખ જીવનને પ્રધાનતા આપેલ છે. હાલના પલટાયેલા દેશકાળના સંજોગોમાં એક જીવનને સફળ બનાવવાને જીવનમાં અધ્યાત્મરસિકતા અને કર્મ-સેવાભાવના બંનેનો સુમેળ આવશ્યક છે. ત્યાગી વૈરાગી બની એકાંત સેવવાનો નથી, તેમ વ્યવહારની પ્રવૃત્તિઓમાં જ રમ્યાપરમ્યા રહી આધ્યાત્મિક વિકાસની પ્રવૃત્તિ તરફ ઉદાસીન રહેવાનું નથી. શ્રી મોતીચંદના જીવનમાં બંનેનો કેવો સુમેળ હતો, અને તેમાં બળવત્તર ભાવના તો અધ્યાત્મની હતી તે શ્રી પરમાણુ દે લેખમાં સુંદર મર્મગ્રાહી ભાષામાં બતાવેલ છે.

ત્રીજો લેખ શ્રી કકલભાઈ ભુદરભાઈ વકીલનો છે. તેઓશ્રી મહાવીર વિદ્યાલયના, હું માનું છું ત્યાંસુધી, ઘણા વર્ષ સુધી ખજાનચી હતા. સદરહુ વિદ્યાલયના ફંડ માટે સદ્ગતે માન અપમાનની પરવા કર્યા વિના ઘેરઘેર ફરી જે મોટી રકમ ભેગી કરી હતી તેનો સ્વાનુભવ કકલભાઈ વર્ણવે છે. આવી સંસ્થા ચલાવનારને એક દષ્ટાંતરૂપ સદ્ગતનું જીવન છે.

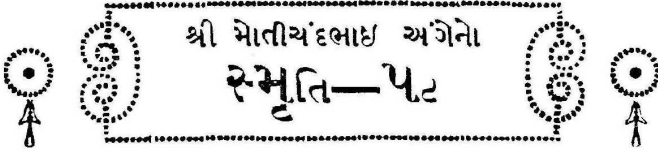
ચોથો લેખશ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચૌકસીનો છે, તેમાં કોન્ફરન્સની વિધ-વિધ પ્રવૃત્તિઓમાં સદ્ગતે કેવો સક્રિય ભાગ લીધો હતો, અને કોન્ફરન્સ ઉપર ચડતી પડતીના પ્રત્યાઘાતો થતાં કેવી માનસિક સમતુલા સાચવી અમૂલ્ય સલાહ આપી હતી તેનું ખ્યાન કરેલ છે. કોન્ફરન્સના પાછલા સમયમાં ભાઈશ્રી મોહનલાલ તે સંસ્થા સાથે ઓતપ્રોત થયેલા હતા એટલે તેમનો અંગત અનુભવ અહીં મૂકવામાં આવ્યો છે.

પાંચમો લેખ સાહિત્યચંદ્ર બાલચંદ હીરાચંદનો છે. તેમના લેખમાં બીજી હકીકતો સાથે શ્રીઅંતરીક્ષજી તીર્થના કેસને અંગે સફળતા આપેલ અમૂલ્ય સલાહ અને તે કેસની પ્રીવીઝેન્સીલની અપીલની સુનાવણી વખતે વિલાયત જઈ ત્યાંના સોલીસીટર અને કૌન્સેલરને આપેલ મદદનો ઉલ્લેખ જોવામાં આવે છે.

છઠ્ઠો લેખ ભાઈ રાજપાલ મગનલાલ વોરાનો છે, જેમાં સફળતા તેમના જીવનના અંતસુધી ધાર્મિક લખાણો લખવાની જે તમન્ના રાખેલ તેનો આલેખ કર્યો છે.

આ અંકમાં સફળતાના કુટુંબીઓ ઉપર આવેલ દિલાસાના સંદેશાઓ પૈકી થોડા ઉપયોગી જણાતાં તેનો ઉપયોગી ભાગ પણ આપવામાં આવ્યો છે.

સફળતાશ્રી મોતીચંદ મારા બાળસ્નેહી હતા. ઉમરે બે ત્રણ વર્ષ નાના પણ સ્કૂલ અને કૉલેજના અભ્યાસમાં લગભગ સાથે જ હતા. પછવાડેથી તેમની સાથે મારી પુત્રીનો વિવાહ થવાથી અંગત સંબંધ વધ્યો હતો. તેઓને અવારનવાર મળવાનો અને મુંબઈમાં હું હોઉં ત્યારે તેમની સાથે રહેવાનો મને ઘણો અવકાશ મળ્યો હતો. સવારે પાંચ વાગ્યાથી રાતના બાર સુધી તેઓ સતત વાંચવા, લખવા અને બીજી પ્રવૃત્તિઓમાં મશગૂલ રહેતા. હમેશાં આનંદી, સંતોષી અને આશાવાદી હતા. પ્રયત્ન કરતાં કંઈ ન ગમે તેમ તેઓ માનતા નહિ. તેમના સહવાસમાં રહેવાથી આપણને માનસિક તાઝગી મળતી, શરીરની તાઝગી મેળવવા જેમ આપણે રમ્ય શાંત મહાબળેશ્વર, આબુજી વિગેરે સ્થળે જઈએ છીએ, અને થોડા વળતમાં ત્યાંના હવાપાણીના પ્રભાવથી નવી તાઝગી મેળવીએ છીએ તેમ સફળતાના સહવાસમાં થોડો વખત રહેવાથી માનસિક અને આધ્યાત્મિક તાઝગી પ્રાપ્ત કરવાનો મને અનુભવ થયો છે. તેમના સહવાસમાં રહેવાથી જીવનનું દૃષ્ટિબિંદુ વિશાલ અને ઉદાત્ત બનતું, અને તેમના જેવા સતત વ્યવસાયી ઉચ્ચ જીવન જીવવાની ચતુર્કિચિત્ અભિલાષા વધતી. હવે તો તે સહવાસ સદા માટે ગયો છે. તેમના છેવટના મંદવાહ દરમ્યાન મુંબઈ જઈ તેમની સાથે થોડા દિવસ રહેવાની ઇચ્છા હતી તે હવે અર્થહીન થયેલ છે. ઘણું દુખ લાગે છે પણ શાસ્ત્રદષ્ટિએ વિચારી સાંત્વન લેવાનું છે. શ્રી મોતીચંદ તો એક રીતે ભાગ્યશાલી થયા છે. ઓતેર વર્ષ જેટલી પુખ્ત ઉમરે પહોંચ્યા હતા. પછવાડે લીલી અખંડ વાડી મૂકતા ગયા છે. પુત્રાદિ પરિવાર સુશિક્ષિત છે, એટલે એ દષ્ટિએ તો ભાગ્યશાલી ગણાય. મરણ પણ એક સાધુપુરુષ જેવું. કાંઈપણ આકરી ચાકરી માગ્યા વિનાનું, હસતા હસતા અને વાતો કરતાં કરતાં થયેલ છે. સર હરશીસનંદાસ હોસ્પીટલની કાર્યવાહીમાં તે એક સભ્ય હતા. જે હોસ્પીટલના ઉત્કર્ષ માટે તેમણે ઘણા વર્ષ સેવા કરી તે જ હોસ્પીટલમાં તેમનું મરણ થયું તે પણ અરસપરસનો ઋણાનુબંધ સૂચવે છે. તેમના જીવન અને મરણમાંથી સાચો બોધ લેવો તે આપણું કર્તવ્ય છે.

શ્રી મોતીચંદભાઈ અગેનો સ્મૃતિ—૫૨

પાંડિત મુખસાલજી.

આદરણીય શ્રી મોતીચંદભાઈ વિષેનાં મારાં સ્મરણો એવાં નથી કે જે વાચકને તેમના જીવન વિષેનું મારું કોઈ વિશિષ્ટ દૃષ્ટિબિંદુ જણાવી શકે, તેમ છતાં શ્રી જીવરાજ-ભાઈના આદેશને અનુસરી મારાં જે આછાં કે પાંખા સ્મરણો છે તે સંક્ષેપમાં રજૂ કરવા યોગ્ય ધારું છું.

૧૯૦૪ માં કાશી જૈન પાઠશાળા માટે અંગ્રેજી કોઠીનું મકાન ખરીદવાનું હતું, તે અંગે કાંઈક દસ્તાવેજી કામ માટે શેઠ શ્રી વીરચંદ દીપચંદે મોતીભાઈને જનારસ મોકલ્યા; આ વખતે જ સર્વપ્રથમ તેમનું નામ મારી જાણમાં આવ્યું. શ્રીયુત્ કુંવરજી-ભાઈનું નામ તો જાણ્યો જ; તેમના આ ભત્રીજા છે ને વધીલાતનો અભ્યાસ કરે છે એટલી જાણથી તેમના પ્રત્યે મન કાંઈક ઢળ્યું, પણ અમે મળ્યા ન હતા. પ્રથમ વિશ્વયુદ્ધ શરૂ થયા પહેલાં જ પ્રો. યાકોબી ભારતની સાહિત્ય-યાત્રા સમાપ્ત કરી મુંબઈના કિનારો છોડવાના હતા. તેમના વિદાયમાન વખતે શ્રી મોતીચંદભાઈનું અંગ્રેજીમાં લાપચુ સાંભળ્યું—જો કે હું તે વખતે અંગ્રેજી સમજતો નહીં. આ તેમનો પ્રથમ સ્વર-પરિચય. ડૉ. બાલાભાઈ નાણાવડીના પ્રમુખપદે મળેલ મુંબઈ કોન્ફરન્સ પછી તરત જ હું લાવનગર ગયો હતો. શ્રીયુત્ કુંવરજીભાઈ સાથે કર્મશાસ્ત્રીય તરવોની ચર્ચા-વાર્તા કરવાનો ઉદ્દેશ હતો. દાદા સાહેબની બોર્ડિંગમાં કેટલાક મિત્રોએ શ્રી મોતીભાઈને આ-પાણી માટે આમંત્રણ. તે વખતે તેમનું યુવરાત્રી લાપચુ પ્રથમ જ સાંભળ્યું. રાત્રે શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભામાં નિયમિત રીતે હું શ્રી કુંવરજીભાઈ સાથે બેસતો ને મોડે સુધી જુદા જુદા શાસ્ત્રીય ચર્ચાઓ ચાલતી. એક દિવસે ‘વિશેષાવરણકભાગ્ય’ની અમુક ચર્ચા પ્રસંગે શ્રી મોતીભાઈને ઉદ્દેશી શ્રી કુંવરજીભાઈએ કહ્યું કે—સાંભળો, આ દાર્શનિક ચર્ચા. તેઓ જો કે ખીજ વાચનમાં મગ્ન હતા એમ મને લાગ્યું, છતાં પોતાના કાકા પ્રત્યેના અહુમાનથી કે તરવચર્ચાના રસથી તેઓ સીધી રીતે મારી સાથે થોડીક વાતચીતમાં ઉતર્યા, પણ મને હજી એમ જ લાગતું કે—અમે બન્ને એક ખીજથી બહુ દૂર છીએ.

લાલ્યાગતા ઉપાશ્રયમાં શ્રી વિજયવલ્લભસૂરિને શ્રી મોતીભાઈ એક સુપ્રસિદ્ધ આચાર્યને ઉદ્દેશી કાંઈક કહેતા હતા તેમાં મેં એક વાક્ય એ સાંભળ્યું કે ‘તેઓની શૈલી ઉચ્છેદક છે.’ જો કે તે આચાર્યશ્રી તેમના માનીતા હતા, કદાચ કુલશુરુ પણ કહેતાય; છતાં ઉપરના તોજેલ શબ્દ ઉપરથી મને એટલો વિચાર થયો કે, મોતીભાઈનું વલણ વિધાયક લાગે છે. મારા ઉપર પડેલી આ પ્રાથમિક છાપ સાર બાદના પાંત્રીસ વર્ષ જેટલા ગાળાનાં ઉતરોત્તર વધતા જતા પરિચયથી સાચી મને લાગી છે. શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાવ્રતની

સ્થાપના થયા પછી તેમની સાથેના સીધા નહીં તો પારસ્પરિક પરિચય પણ વધતો ચાલ્યો. અવશ્યત, તે પહેલાં તેમનાં કેટલાંક લખાણો મેં સાંભળેલા, જેમાં શ્રી આનન્દજનનાં પદોના વિવેચનનું પ્રારંભિક, જ્ઞેન દષ્ટિએ યોગ, સિદ્ધિની પ્રસ્તાવના એ મુખ્ય ગણાય. વિદ્યાલયમાં તત્ત્વજ્ઞાન અને ધર્મના અધ્યાપક તરીકે પં. વ્રજલાલજી નિયુક્ત થયા હતા, જે મારા ચિરસાથી અને અંગત મિત્ર પણ હતા. વિદ્યાલયના કાર્યકર્તાઓ, વિદ્યાર્થીઓ અને ખીજા કેટલાક ઉપર પણ વ્રજલાલજીના અધ્યાપનનો બહુ જ સારો પ્રભાવ પડેલો તે વિદ્યાલયનું તત્ત્વજ્ઞાન-ધર્મનું શિક્ષણ રસપ્રદ પણ અનેનું.

વખત જતાં એ રસ અને શ્રદ્ધામાં ઓટ આવી. શ્રી. મોહનલાલ દેસાઈ જ નહીં પણ મોતીભાઈ સુદાં મને મળે ત્યારે એક જ વાત કહે કે-હવે વ્રજલાલજી કીક કામ કરતા નથી; તમે ખીજે કોઈ અધ્યાપક બતાવો. મારે માટે આ સ્થિતિ ધર્મસંકટ જેવી હતી. એક બાબુ ચિરકાલીન અંગત મિત્રની પ્રતિજ્ઞા અને સ્થિતિનો પ્રશ્ન, અને ખીજા બાબુ વિદ્યાલયના સાર્વજનિક શૈક્ષણિક હિતાહિતનો પ્રશ્ન. મારી મૂંઝવણ દૂર થઈ નહીં, અને અવારનવાર મોતીભાઈ આદિની માગણી પણ મરી નહીં. આમ લગભગ ૬-૭ વર્ષ વીત્યાં હશે, દરમ્યાન કેટલાંક પ્રયત્ન કારણસર મેં મારું વલણ વિદ્યાલયને પક્ષે જ વાળ્યું, અને સ્પષ્ટ નિર્ણય કરી મિત્ર વ્રજલાલજીને કહી દીધું કે-હવે આ ગાહું આ રીતે લાંબો વખત નહીં ચાલે. તમે કાં તો સૈને પ્રથમની જેમ સંતોષ આપો, નહીં તો છૂટા થાઓ. અન્યથા હું ખીજે અધ્યાપક સૂચનીશ. ધણું કરી ૧૯૩૧ કે ૧૯૩૨ થોડા સમયમાં જ પં. દરબારીલાલને લઈ હું મોતીભાઈની ઑફિસમાં ગયો. જરાપણ નુનન્ય કર્યા સિવાય મોતીભાઈએ દરબારીલાલજી માટેની મારી માગણી કે શરતો મંજૂર કરીને કહ્યું કે-તમે પગાર છૂટથી માગી શકો. આ સાંભળી મારું મન વિશેષ આકર્ષાયું. અમે તો કહી દીધું કે, આથી વધારે પૈસાની અત્યારે જરૂર નથી. ખરી રીતે મોતીભાઈ પ્રત્યેના ઊંડા આદરનું આ પ્રથમ પગથિયું કહેવાય. પછી તો પં. દરબારીલાલજીના કામથી વિદ્યાલય, વિદ્યાર્થીગણ અને કાર્યકર્તાઓ એ બધા એટલા બધા પ્રસન્ન થયા કે તેથી મારો વિદ્યાલય સાથેનો સંબંધ અચાત રીતે જ ગાઢ બની ગયો-ખાસ કરીને ધાર્મિક શિક્ષણના પ્રશ્ન પરત્વે.

મને યાદ છે કે, શ્રી. મોતીભાઈ, શ્રી. મોહનલાલ દેસાઈ અને શ્રી. મોહનલાલ ખી. ઝવેરી-એ બધા વિદ્યાલયમાં ચાલતા ધર્મવર્ગ પરત્વે જ્યારે પણ પ્રસંગ આવે ત્યારે મારી સાથે છૂટથી ચર્ચા કરતા અને મારી વાતો જ્યાંથી સાંભળતા. એક અથવા ખીજા કારણે ધાર્મિક અધ્યાપકને બદલવાનો કે રાખવાનો પ્રશ્ન આવે ત્યારે હું જ્યાં હોઉં ત્યાં તેઓ છેવટે પત્ર લખીને પણ પૂછે અને મારા વિચાર જાણવા માગે. મારી દષ્ટિ પણ વિદ્યાલયના આ અંગેને વધારે પુષ્ટ કરવાની પ્રથમથી જ હતી. એટલે હું પણ એમાં રસ લેતો. દરબારીલાલજી પછી લગભગ એક પછી એક છ-સાત ધાર્મિક અધ્યાપકો બદલાયા અને નિમાયા. લગભગ એ બધાની નીમણૂક વખતે મારા અભિપ્રાયનું મૂલ્ય તેઓ વિશેષ આંકતા એવી છાપ મારા ઉપર હજી પણ છે. તેથી કરીને હું પણ એ વિષેની મારી જવાબદારી

અંગે કદી બેપરવા રહ્યો નથી એમ મારો અંતરાત્મા કહે છે. આ મિલનતંતુ દ્વારા ધીરે ધીરે મોતીભાઈ સાથે હું વિશેષ પરિચયમાં આવતો ગયો-જો કે વધારે વખત સાથે બેસવાનો કે એવો બીજો કોઈ પ્રસંગ આવ્યો જ ન હતો.

મારી પ્રથમથી જ માન્યતા હતી, અને આજે પણ છે કે, મહાવીર જૈન વિદ્યાલય જેવી સંસ્થાએ માત્ર ધર્મતત્ત્વજ્ઞાનના શિક્ષણથી પોતાની ઇતિકર્તવ્યતા પૂરી થયેલી માનવી ન જોઈએ. હું એ બધા મિત્રોને ભારપૂર્વક કહેતો જ આવતો રહ્યો છું કે, વિદ્યાલયનું કાર્ય ત્રિવિધ હોય, કૌલેજના વિદ્યાર્થીઓને ધાર્મિક શિક્ષણ આપવાનું વાતાવરણ ઊભું કરવું અને તેને રસપ્રદ બનાવવું એ માટે તે ત્રિવિધ કાર્યક્રમ આવશ્યક છે. પહેલું તો એ કે ઝોઝામાં ઝોઝું એક સમર્થ પ્રોફેસર અને એક સમર્થ પંડિત એ બેને વિદ્યાલય પૈસાની ખાસ ગણતરી કર્યા વિના રોકે, જેથી મુંબઈ શહેરની કોઈ પણ કૌલેજના વિદ્યાર્થીને અગર ત્યાંના નિવાસી કોઈ પણ પ્રોફેસરને જૈન પરંપરા વિષે કાંઈ પણ જાણવું હોય તો વિદ્યાલય એક જ્ઞાનપ્રપાંચ અને અને વિદ્યાજગતમાં એવી માન્યતા ખંધાય કે, જૈન પરંપરાને લગતા પ્રામાણિક અને વ્યાપક અભ્યાસ માટે મહાવીર જૈન વિદ્યાલય એ મુખ્ય ધામ છે. બીજું કામ સાહિત્ય-સંપાદનનું, જે પ્રોફેસર અને પંડિત નિયુક્ત થાય તે અનુકૂળતા પ્રમાણે જૈન સાહિત્યનું આધુનિક દૃષ્ટિએ સંપાદન કરે અને તે તે વિષય પરત્વે અંગ્રેજી, ગુજરાતી અને હિન્દીમાં યથાસંભવ પ્રસ્તાવના આદિ પણ લખે એ દૃષ્ટિએ કે કોઈ પણ યુનીવર્સિટી કે કોઈ પણ કૌલેજના પાઠ્યક્રમમાં તે સંપાદનો ઉપયોગી થઈ શકે. જેવી રીતે જર્મન અને અન્ય પાશ્ચાત્ય વિદ્વાનોએ કરેલાં ભારતીય સંપાદનો પ્રતિષ્ઠા પામ્યાં છે તેથી પણ વધારે સારી રીતે આ દિશામાં વિદ્યાલય કામ કરવાની જોડણી કરે. ત્રીજું કામ, મારી દૃષ્ટિએ એ છે કે, વિશિષ્ટ વિશિષ્ટ ગ્રંથોના પ્રમાણભૂત અને સંશોધનાત્મક ભાષાંતરો કરાવી વિદ્યાલય પ્રસિદ્ધ કરે.

હું શ્રી મોતીભાઈને ઘણીવાર આવેશમાં એમ પણ કહેતો કે-તમે તો કાંઈ કરતા જ નથી; માત્ર ધાર્મિક લોકોનાં મન રીઝવવા ને પૈસા મેળવવા ધર્મવર્ગ ચલાવો છો એટલું જ. છતાં તેઓ કદી મારા પ્રત્યે તપ્યા નહીં; મીઠાશથી ઘટતો જવાબ વાળતા, અને હસતાં હસતાં ક્યારેક એમ પણ કહેતા કે-તમે વિદ્યાલયમાં આવો તો બધું અમે કરીશું, ઇત્યાદિ.

૧૯૪૭ના અન્તમાં મેં તેમને લખેલું પાઠ છે કે હવે હું કાશી છાડવાનો છું; મુંબઈ તો આવવાનો છું જ. ફોન્ડર-સ કે વિદ્યાલય જેવી સંસ્થાઓ મારા વિષય પરત્વે મારો ઉપયોગ કરી શકે, ઇત્યાદિ. પણ આવા મતલબનું લખ્યું તે પહેલાં એક પ્રસંગ અતિ મધુર બની ગયો ને આજે પણ તેની ખુમારી તાજ છે. હું કાશીથી મુંબઈ આવેલો. મારી સાથે શ્રી નથમલજી ઠાંડીયા એમ. એ.-કે જે હમણાં જૈન તત્ત્વજ્ઞાન લઈ ડી. લીટ. થયા છે. તે-હતા. અમે બન્ને વર્ષી ઉપર આવેલાં ભારતીય વિદ્યાભવનના મકાનમાં ઊતરવાના હતા. મેં પ્રથમથી જ આની સૂચના શ્રી મોતીભાઈને આપેલી. અમે વર્ષોમાં રાત્રે લગભગ દસેક

વાગે સુવાની તૈયારીમાં હતા ત્યાં તો શ્રી મોતીભાઈ આવી ચઢ્યા. આટલે અધે દૂર, આટલું મોડે, અત્યારે કેમ ? સવારે મગત,—એમ પૂછયું; ત્યારે તેમણે કહ્યું કે—હું અસારે જ તમને લેવા આવ્યો છું. નીકળેલા તો એ કલાક પહેલાં, પણ વચ્ચે ક્યાંય ગાડી કે વાહનનો યોગ મળ્યો નહીં એટલે રખડપટ્ટીમાં મોડું થયું. અમે ઘણું કરી સવારે જવાની વાત કહીને તેમને વિદાય તો કર્યા. પણ મારાં મન ઉપર એક ચિરમરણીય છાપ એ રહી ગઈ કે શ્રી મોતીભાઈને જૈન સાહિત્ય, તત્ત્વજ્ઞાન અને ધર્મ વિષેની જે જ્ઞાની છે તે ઉપર ઉપરની નથી. તેમના પ્રત્યે મારું વલણ વધારે આદરશીલ બન્યું.

અમે જ્યારે તેમને ઘેર ગયા ત્યારે તેમણે જે સત્કાર કર્યો એ પણ સૌરાષ્ટ્રને અનુરૂપ જ હતો. તેમના ઘેર અને તેમની સાથે રહેવાનો મારે માટે આ પહેલો જ પ્રસંગ. શ્રી. નયમલજ્ઞતા વાંચન અને દૃષ્ટિકોણથી તો તેઓ એટલા અધા મુગ્ધ થયા કે તેમને ગમે તે રીતે વિદ્યાલયમાં લાવવા તેઓ અભિમુખ બન્યા. અને જ્યારે શ્રી નયમલજ્ઞએ આવવાની અશક્તિ દર્શાવી ત્યારે જ ન્યાયાચાર્ય પં. મહેન્દ્રકુમારને તેમણે નીમ્યા.

હું પણ નિવૃત્ત થઈ પ્રથમ મુંબઈ ભારતીય વિદ્યાલયનમાં આચાર્યશ્રી જિનવિજયજી સાથે રહેતો હતો. શ્રી મોતીભાઈએ ભારપૂર્વક મને કહ્યું કે—વિદ્યાલય પ્રતિમાસ ખારસો જેટલા રૂપિયા તો ખર્ચો જ શકશે. એટલે તમે તમારી ધારણા મુજબની એક યોજના તૈયાર કરો, જેને હું કમીટી સમક્ષ મૂકું. મેં એવી યોજના તૈયાર કરી તે તેમણે મારી હાજરીમાં જ કમીટી સમક્ષ મંજૂર કરાવી. ઘણું ખર્ચ આ અધા પ્રસંગેએ હું શ્રીયુક્ત પરમાનંદભાઈને મળતો, તેમની સલાહ લેતો. મારી પહેલેથી જ એ દૃઢ પ્રતીતિ આવી આવે છે કે—શ્રી પરમાનંદભાઈનું દૃષ્ટિબિંદુ જેટલું ચોખ્ખું અને વિશાળ છે તેટલું મુંબ. હમાંનાં ખીજા જૈનોનું કાગ્યે જ હશે.

એ યોજના મંજૂર થઈ ત્યારે પણ શ્રી મોતીભાઈએ તો મને એ જ કહ્યું કે—હવે તમે વિદ્યાલયનમાં નહીં પણ વિદ્યાલયમાં રહો. મારો જવાબ હમેશનો એ જ રહ્યો છે કે—હું દૂર રહ્યાં જે કરીશ તે ઠીક હશે. મને આવવા જેવું લાગશે ત્યારે વગરકહે પણ હું વિદ્યાલયમાં ખેસીશ. અસ્તુ. એ યોજના મંજૂર તો થઈ, પણ એક અથવા બીજો કારણે એને અમલમાં લાવવાનું કામ રહી જ ગયું છે. હું નથી જાણતો કે અસારે વિદ્યાલયમાં રસ ધરાવનાર અને શ્રી મોતીભાઈના દૃષ્ટિબિંદુને યરાયર સમજનાર તેમજ તેને સ્થિર કરવા ઇચ્છનાર કોઈ હવે એ યોજના અથવા એવી બીજી કોઈ યોજનાને સક્રિય કરવા વિચારતો હશે કે નહીં. પણ હું એટલું તો ખચ્ચું અને કહી શકી છું કે—શ્રી મોતીભાઈની વિદ્યાલય પ્રત્યેની નિષ્ઠા, અને ધર્મ—સાહિત્યની પ્રીતિને કાયમ કરવા તેમજ જૈન સમાજનું ધાર્મિક દૃષ્ટિબિંદુ ઉભત કરવા માટે આવી સંસ્થા દ્વારા એવું કામ ચાલવું જ જોઈએ એવી ભાવના જરૂરી છે.

શ્રી મોતીભાઈનાં વ્યાખ્યાનો જુદે જુદે પ્રસંગે થોડાંક સાંભળેલાં—ખાસ કરી પયુ-પણ વ્યાખ્યાનમાળા વખતે તો તેમનું નિયત વ્યાખ્યાન સાંભળવા મળતું. તેઓનું

વ્યાખ્યાન સાવ સાદું રહેતું; એમાં વાંચિત્વની છાપ ન રહેતી. પણ એમના માહિતીપૂર્ણ કેટલાંક લખાણોને લીધે મારા મન ઉપર તેમના પ્રત્યેના વિશિષ્ટ આદરની છાપ પડી છે. આટલા બધા વ્યવસાયો અને વિવિધ પ્રવૃત્તિઓ વચ્ચે તેઓ કેટકેટલું વાંચે અને લખે છે તે મને હમેશાં હેરાત પમાડતું. એમના મકાને ક્યારેક જતો તો જાણ થતી કે તેઓ કેટ-કેટલાં પુસ્તકો સંધરે અને વાંચે છે. સાંજે મરીનડ્રાઇવ ઉપર ફરવા જતો હોઉં ને કોટ-માંથી પાછા ફરતાં મળે તો હસીને કાંઈ ને કાંઈ વાત કરે, અને કહે કે આટલું ચાલીને આવું છું તેથી વ્યાયામ પણ મળી રહે છે ને વિચારો કરવાની તક પણ મળે છે. તેમની ટીકા પણ મેં તેમની સામે કેટલીક વાર કરી હશે. પણ મને યાદ છે કે મેં તેમનો શેષ જોયો નથી. એક વાર હું હોરપીટલમાં હતો. ઑપરેશન થયેલું. મને વ્યથામાં જોઈ એક દિવસે તેમણે કહ્યું કે-આપારે જ સમાધિનો સમય છે. જ્યારે તેઓ પદ્માશ્રમથી પીયથેવા ને કાંઈક સ્વસ્થ થયા ત્યારે હું તેમને મળવા ગયો. મેં વળી મારી હાથે એ જ સમાધિની અને સમાધિમરણની વાત કાઢી કે હવે તમારો પરીક્ષાસમય છે.

આજે જ્યારે તેમનાં વિષેનાં મારાં આજ્ઞા અને પાંખા સ્મરણો આજેપુ' છું ત્યારે તેમની મધુર હાસ્યમૂર્તિ અને મારા પ્રત્યેનો તેમનો નિખાલસ વ્યવહાર તેમજ તેમની અનેક ક્ષેત્રોમાં કામ કરવાની હોંશ અને તાલાવેલી એ 'જધું' માનસ પટ-ઉપર અંકિત થાય છે.

કૉન્ફરન્સની ઑફિસમાં કેટલાંક કામસર જધું પડતું અને ત્યાં મીટીંગ હોય તો હાજર પણ રહેતો. એમાં જે જે કામનો સંબંધ શ્રી મોતીચંદ્રજી સાથે આવતો તેમાંથી એકેકે કામને તેમણે ટાળ્યું હોય કે બેદરકારી ગતાવી હોય એમ મને યાદ નથી. ઘણાં વર્ષ અગાઉ તેમનાં વિષે જે મારો અભિપ્રાય બંધાયેલો કે તેઓ વિધાયક પ્રકૃતિના છે તે જ તેમના જીવનમાંથી જોવા પામ્યો છું.

સમાજને અનેક મોતીચંદો જોઈએ છીએ.

મ્યુનિસિપાલિટીમાં રહીને તેમણે શહેરની સુંદર સેવા બજાવી હતી. કુટુંબના વડીલ તરીકે તેમણે ઉમદા કુટુંબસેવા કરી હતી. રાષ્ટ્રના નાગરિક તરીકે તેમણે રાષ્ટ્ર આઝાદીની લડતમાં ઝૂકાવી રાષ્ટ્રની સેવા બજાવી હતી અને એક જૈન તરીકે તેમણે જૈન ધર્મનો ઊંડો અભ્યાસ કરી તેનું જરાબર આચરણ કરી બતાવ્યું હતું. શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલય કે જેના તેઓ જનક હતા તે ઉત્તરોત્તર પ્રગતિ પામે અને વિદ્યાલયમાંથી અનેક મોતીચંદો બહાર પડે એમ ઇચ્છું છું.

—બાળાસાહેબ ખેર
પંત પ્રધાન, મુંબઈ રાજ્ય.

પ્રસારક સભાના મોતીભાઈ

શ્રી પરમાત્મ કુંવરજી કાપડિયા

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ માટે સ્વ. મોતીભાઈ વિષે લખતું એટલે નજીકના સ્વજન સમુદાય આગળ સૌ કોઈના પ્રેમ અને આદરને પાત્ર અનેકા એવા એક સફળતા વડિલ બંધુની યુગુગાથા ગાવા બરોબર લાગે છે. આમ હોવાથી આપણે બધા તેમને જે નામથી સંબોધતા હતા, તે સર્વને સુપરિચિત એવા-‘મોતીભાઈ’ના નામથી તેમનો ઉલ્લેખ કરવો મને વધારે ઉચિત અને સ્વાભાવિક લાગે છે.

મોતીભાઈ આમ તો અનેક સંસ્થાઓ સાથે એક યા બીજી રીતે સંકળાયેલા હતા પણ સૌથી વધારે ગાઢ સંબંધ તેમનો ત્રણ સંસ્થાઓ સાથે હતો (૧) શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલય જેનું નિર્માણ તેમના પોતાના હાથે આજથી લગભગ ૩૫ વર્ષ પહેલાં થયું હતું, અને જેના આજ સુધીના ઘડતરમાં તેમનો સૌથી વધારે મહત્વનો ફાળો હતો. (૨) શ્રી જૈન શ્વે. મૂ. કોન્ફરન્સ. આ સંસ્થાનો ઉદ્ભવ થયાને લગભગ ૫૦ વર્ષ થતા આવ્યા છે અને આ સંસ્થાનું બીજું અધિવેશન મુંબઈમાં કેટલાંયે વર્ષો પહેલાં થયેલું ત્યારથી તેની કાર્યવાહી સાથે તેઓ ગાઢપણે સંકળાયેલા હતા અને તેના ઉત્કર્ષ અને અપકર્ષ સાથે તેમણે પોતાના ગ્રંથેર જીવનની સર્વ પ્રતિષ્ઠાને હોડમાં મૂકી હતી. (૩) શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા. આ સંસ્થાનો ઉદ્ભવ લગભગ તેમના જન્મ સાથે થયો હતો. આ સંસ્થા તરફથી આજથી ૬૭ વર્ષ પહેલાં ‘શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ’ નામના આ માસિકની શરૂઆત કરવામાં આવી હતી. તેમના લેખનકાર્યના પ્રાથમિક પ્રયાસો આ માસિકમાં જ પ્રગટ થવા શરૂ થયા હતા અને આજ સુધી પણ તે માસિક માટે તેઓ ‘મૌકિક’ના ઉપનામથી એક-સરખું નિયમિત રીતે લખતા રહ્યા હતા. આ ઉપરાંત શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભાએ જ તેમના લખેલાં લગભગ સર્વ પુસ્તકો પ્રગટ કર્યાં છે. આ રીતે શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા અને શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ સાથે ઉપર જણાવેલ બે સંસ્થાઓ કરતાં પણ મોતીભાઈનો સંબંધ વધારે જૂનો હતો, એટલું જ નહિ પણ જ્યારે શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલય અને શ્રી જૈન શ્વે. મૂ. કોન્ફરન્સને મોતીભાઈએ ઘણી સેવાઓ આપી છે ત્યારે શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા અને જૈનધર્મ પ્રકાશે વિપુલ સાહિત્યના એક નિર્માતા તરીકેના તેમના ઘડતરમાં ઘણો મોટો ફાળો આપ્યો છે. અને ઉલ્લેખની સંબંધ પરસ્પર ઉપકારક થયો છે. જ્યારે અન્ય બે સંસ્થાઓ તેમના ઉજ્જવળ કર્મયોગનો ઇતિહાસ રજૂ કરે છે ત્યારે આ સભા અને તેના માસિક સાથે તેમના સમગ્ર જ્ઞાનયોગનો ઇતિહાસ સંકલિત થયો છે. અન્ય બે સંસ્થામાં તેમનું સ્થાન એક આગેવાન કાર્યકર્તાનું હતું, જ્યારે આ સંસ્થામાં તેમનું સ્થાન એક સ્વજનનું હતું. મોતીભાઈનો સતત નિવાસ મુંબઈમાં હોઈને શ્રી જૈન-

ધર્મ પ્રસારક સભાને તેઓ બહુ મોટી સેવાનો લાભ આપી શક્યા નહોતા એમ છતાં પણ એ સભા વિષે તેમના દિલમાં અપાર મમતા હતી. આ રીતે મોતીભાષના સ્વર્ગવાસ સાથે શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભાએ એક ચિરકાલીન મિત્ર અને સ્વજન ગુમાવેલ છે અને શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ એક અમત્યનો લેખક ગુમાવેલ છે.

x

x

x

મોતીભાષ વિષે આજે ધણું લખાયું છે, ધણું બોલાયું છે. તેમાં શું ઉમેરવું તેની મને સૂઝ પડતી નથી. આમ છતાં પણ તેમનો લેખન, અભ્યાસ અને તેમની જીવનભરની ચિન્તનપ્રવૃત્તિ અને તેમના જીવનના પાછલાં અઢી વર્ષ કે બ્યારે તેમને જાહેર જીવનની સર્વ પ્રવૃત્તિઓમાંથી નિવૃત્ત થવાની ફરજ પડી, તે અઢી વર્ષનું તેમનું જીવન આ બે વચ્ચે એક સૂચક સાંકળ મારા જોવામાં આવી હતી તેનો અર્થ કંઈક ખ્યાલ આપું તો તેમાં પુનરુદ્ધિતનું જોખમ નહિ રહે એમ હું ધારું છું.

તેમના લખાણો મોટા ભાગે અધ્યાત્મને લગતાં હતાં અને વૈરાગ્યની ભાવનાને સતત પોષનારાં હતાં. જૈનધર્મના મૂળ સાહિત્યનું તેમણે ઉંડું અવગાહન કર્યું હતું. યોગ, નયવાદ સ્વાદ્વાદ આદિ વિષયોની ચર્ચામાં તેમને ખૂબ રસ પડતો. વૈરાગ્યના પદો ઉપર લાંબાં લાંબાં વિવેચનો લખતાં તેઓ કદિ થાકતા નહિં. જૈનધર્મ વિષે તેમને ઊંડી શ્રદ્ધા હતી. આને અંગે અન્ય દર્શનો તેમજ પશ્ચિમના તત્ત્વજ્ઞાનનો પણ તેઓ સારો પરિચય ધરાવતા હતા. સંસારની અસારતા, ત્યાગનું માહાત્મ્ય, વૈરાગ્ય ભાવનાની ઉપયોગિતા, મારા તારાની મિથ્યા બ્રમણા, પરિબ્રહ્મ વિસ્તારની નિઃસારતા, મોક્ષપ્રાપ્તિની કષ્ટિતા-આજ વિચારોનું તેમના લખાણમાં સતત રટણ અને પુનરાવર્તન જોવા મળે છે.

બીજા બાબુએ તેઓ ગૃહસ્થાશ્રમી હતા; પોતાના સોલિસીટરના ધંધામાં ઓતપ્રોત હતાં; માનવીસુલભ અનેક મહત્ત્વાકાંક્ષાઓ તેમને પણ વરેલી હતી; સુખી સંસાર અને સારો પુત્રપરિવાર હતો; જાહેર જીવનમાં તેઓ ખૂબ રમ્યાપરમ્યા રહેતા હતા; સામાજિક દૃષ્ટિએ મહત્ત્વના લેખાતા અધિકારો અને સ્થાનો પ્રાપ્ત કરવાની તેઓ એષણા ધરાવતા હતા અને આ દિશાએ સફળતા પણ તેમને સારા પ્રમાણમાં મળી હતી. જીવન પૂરા રસથી તેઓ જીવતા હતા અને સતત પ્રવૃત્તિથી ભરેલ તેમની ચાલુ દિનચર્યા હતી. અલબત્ત, તેમનું જીવન યોક્ષસ પ્રકારની ધાર્મિકતાથી સુઅંકિત હતું. હંમેશા તેઓ નિયમિત રીતે સામાજિક તથા પૂજન કરતાં, પર્વતિથિના દિવસોએ વ્રત-નિયમો કરતા; અવારનવાર તીર્થ-યાત્રાએ જતા. કંઈ વર્ષોથી દર મહિનાની શુદ્ધ ૫ ના રોજ ઉપવાસ તથા જ્ઞાન આરાધના કરતા. આમ છતાં તેમનું ચાલુ જીવન વૈરાગ્ય, ત્યાગ અને નિવૃત્તિની ભાવના ઉપર રચાયેલું હતું એમ આપણે ન કહી શકીએ. આ રીતે વિચારીએ તો તેમના લેખન અને જીવન વચ્ચે પૂરા સંવાદ હતો કે કેમ એવો પ્રશ્ન આપણી સામે ઉપસ્થિત થાય છે.

પણ આવો પ્રશ્ન કોઈ પણ જાગૃત માનવીની જીવનચર્યા પરત્વે બીજો થયા વિના રહેતો નથી, કારણ કે તેનું જીવન બે પ્રકારની પરસ્પર વિરોધી વૃત્તિઓનું બનેલું હોય છે.

એક છે આત્માનુગામી, બીજું છે સંસારાનુગામી. તેનું ચિન્તન તેને આત્મા તરફ લાઇ જાય છે, આસપાસની દુનિયાનું દર્શન અને તેમાંથી પ્રાપ્ત થતી વ્યવહાર દૃષ્ટિ તેને સંસાર-વૃદ્ધિ તરફ ધકેલે છે. જીવન જીવવું છે અને જોયે જોડવું છે, સંસારમાં પ્રતિષ્ઠા મેળવવી છે અને જીવનના રહસ્યને ઉઠેડવું છે. સૌ કોઇના જીવનમાં આ દ્વંદ્વ ચાલે છે પણ આખરે કંઈ વૃત્તિનું સ્વામિત્વ પ્રવર્તે છે તે ઉપરથી તેના સમગ્ર જીવનનું મૂલ્યાંકન થઇ શકે છે. મોતીભાઈમાં અધ્યાત્મ ચિન્તનની, સમજાવની, વૈરાગ્યની જડ ખરેખર વધારે જોડી હતી એ હકીકતની તેમણે પાછળથી અઢી વર્ષમાં જે પ્રકારનું જીવન જીવી ખતાવ્યું તે ઉપરથી સચોટ પ્રતીતિ થાય છે.

૬૯ વર્ષની ઉમ્મર સુધી તેમનું જીવન એકસરખું વલે જતું હતું. એવામાં ૧૯૪૮ ની ઑગસ્ટ માસમાં તેમને લકવાનો હુમલો થયો અને તે હુમલો તો તરત વળી ગયો પણ ત્યારબાદ બહુ ગંભીર માંદગી આવી અને એમાંથી ભાગ્યથોગે તેઓ બચ્યા. બાજુ દૃષ્ટિએ તેઓ સ્વસ્થ જેવા દેખાયા, પણ એ માંદગી તેમની બુદ્ધિની ચમક, મગજની ચાતુરી અને શરીરનું કૌવત આ બધું જાણે કે હરણુ કરી ગઈ. માંદગી પછીના મોતીભાઈ એ આગળના મોતીભાઈ જ ન રહ્યા. આગળ તો જ્યારે જ્યારે મળતા ત્યારે ત્યારે એમ અનેક ખાખતોની ચર્ચા કરતા અને ખૂબ વિનોદ ચાલતો અને કંઈ કંઈ અચ્ચડાતા પણ ખરા. હવે એ વિનોદ ગયો, ચર્ચા જ ન હોય ત્યાં અચ્ચડામણને તો અવકાશ જ ક્યાંથી હોય ?

ઔપચારિક પ્રશ્નોત્તરોથી ભાગ્યે જ વાર્તાલાપ આગળ ચાલતો. વર્તમાન સાથેનું તાલગાંધ જીવન તૂટવા લાગ્યું અને જૂતકાળ તરફ તેઓ સરકી રહ્યા. આ જોઇને મને ભારે ગ્લાનિ થતી. પેલાની ચમક ક્યાં ગઇ ? પેલાની ચેતના ક્યાં ગઇ ? તેમની સાથે વિચાર-વિનિમયનો જાણે કે હવે કોઇ અવકાશ રહ્યો ન હોય એમ લાગતું અને ચિત્ત જોડી વ્યથા અનુભવતું, પણ બીજી બાજુએ તેમનામાં થયેલું આધ્યાત્મિક પરિવર્તન પણ એટલું જ ધ્યાન ખેંચે તેવું હતું. સંસાર વિષેનો તેમનો બધો રસ જોડી ગયો હતો. આસક્તિના સર્વ બંધો છિન્નભિન્ન થઇ ચૂક્યા હતા. ધંધો, જાહેર જીવન, એ બધું બંધ થવા છતાં તેનો તેમને લેશ માત્ર વિષાદ નહોતો. જ્યારે મળીએ ત્યારે તેઓ એક સરખા પ્રસન્ન જ દેખાય. મૃત્યુનો તો સર્વ ભય તેમને છોડી ગયો હતો. તેઓ અવારનવાર કહેતા કે “મારે કરવાનું બધું કરી લીધું છે, અને જ્યારે પણ તેડું આવે ભારે હું તૈયાર બેઠો છું. સીતર વર્ષ ઉપર હવે જે જીવું છું તે લાભે લેખા છે. સમન્સ તો નીકળી ચૂક્યા છે, પણ કેકાણામાં કાંઈક જૂઠું થઈ હશે એટલે ખજાણી થતાં વાર લાગી છે.” મોટી માંદગી પછી શરીરે અવારનવાર કાંઈ ને કાંઈ ઉપાધિ ઊભી થવા કરતી. આજથી પાંચેક મહિના પહેલાં વળી પાછો ઉચેલો આવેલો, અને તેમને પંદરેક દિવસ હોસ્પિટલમાં રાખવા પડેલા. લોહીની ચાલુ ઉલટી થાય, ઝાડા થાય, સતત ઉધરસ આવે, છાતીમાં મુંઝવણ થાય પણ મોડું લેશ માત્ર ન અગડે. પાછળના મહિનાઓ દરમિયાન હૃદયરોગના અવારનવાર હુમલાઓ આવતા પણ હાયવોય કે હવે શું થશે ? એવો નાનો સરખો પણ દુઃખનો,

અકળામણનો તેમણે કદિ ઉદ્દગાર સરખો કાઢ્યો નથી. છેલ્લા અઢી વર્ષમાં ખીણું બધું છૂટી મળ્યું હતું. માત્ર એક જ અધ્યાસ જીવતો રહ્યો હતો અને તે લેખનપ્રવૃત્તિનો. જ્યારે પણ જઈએ ત્યારે “આજે આટલું લખ્યું છે, પ્રશ્નમરતિ પૂરું કર્યું”, આનંદધનના ખાકીના પદો અને ચોવીશી ઉપરના વિવેચનો પણ લખી નાખ્યા. હવે મહાવીરસ્વામીનું ચરિત્ર શરૂ કર્યું છે. પચ્ચીસ ભાગની મેં ચોખ્ખા કરી છે. પૂર્વભવની કથા પૂરી થઈ છે. ચોખ્ખા પ્રમાણે પૂરું થશે કે એ તો કાણુ જાણે? મારા શરીરની આવી સ્થિતિ કાઠ જીએ અને મારી આવી વાતો સાંભળે તો મને ગાંઠો જ ગણે, પણ આપણે તો જેટલું લખાયું તેટલું લખી નાંખ્યું છે. મરણ તો આજે આવે અને એ પાંચ વરસ નીકળી પણ જાય.” આવી આવી વાતો તેઓ કરતા. આ સિવાય તેમનામાં ખીજો કાંઈ અધ્યાસ કે આસક્તિ રહી નહોતી.

આવું તેમનું છેલ્લા અઢી વર્ષનું જીવન હતું. કેવળ બાળક જેવું નિર્દોષ, અમુક રીતે યાંત્રિક અને એમ છતાં પણ પૂર્વ જીવનના બધા રાગ દ્વેષ, શમી ગયા હોય, મોહ મમતા ગળી ગયેલ હોય, લોલુપતા માત્ર લુપ્ત થઈ ગઈ હોય એવું સ્થિતપ્રજ્ઞ જેવું, એકાન્ત પ્રસન્ન અને સમધુર તેમનું જીવન બની ગયું હતું. ખાવા-પીવામાં પણ જે આપો તે ખાય, જે પાચે તે પીએ. ડાકટર કહે તે કરીમાં જરા પણ ફેરફાર ન કરે. કાઠને પણ બનતાં સુધી તકલીફ ન આપવી એ હેતુથી શારીરિક યાતનાની અને ત્યાં સુધી અન્યને ખજર પડવા નહોતા દેતા. કાઠએ ઓછી સેવા કરી કે ન કરી તેનો તેમને કશો અસંતોષ નહોતો. સૌ પ્રત્યે એક સરખી માયા અને મીઠી નજર હતી. આ બધું જોતાં મને સહજ એ પ્રશ્ન થતો કે-આટલું બધું પ્રસન્ન, ક્ષોભહીન, સમભાવથી ભરેલું એવું જીવન તેમને શી રીતે લાખ્યું? પહેલાં દેખાતો વિસંવાદ આજે ક્યાં ગયો? મને સહજપણે ભાર્યું કે આ તેમની લાંબા કાળની આત્મસાધનાનું પરિણામ હતું. આવું જીવન-પરિવર્તન પુરવાર કરે છે કે-તેમની આત્માભિમુખ વૃત્તિ ખરેખર ઊંડી અને સંગીન હતી અને જીવનને વૈરાગ્યથી રંગવાનો પ્રયત્ન પણ સાચા દિલનો હતો. પરિણામે પૂર્વ જીવનમાં દેખાતો વિસંવાદ પાછળના વર્ષોમાં સર્વથા લય પામ્યો હતો અને ઉત્કૃષ્ટ પ્રકારની સાધુતા ઉત્તરાવસ્થામાં તેઓ પ્રગટાવી શક્યા હતા.

હજુ તેમના અવસાનના આગલે દિવસે સાંજે હું હૉસ્પીટલમાં તેમને મળવા ગયેલો. અન્ય કુટુંબીજનો પણ ત્યાં એકઠા થઈ ગયા હતા. તેમની સાથે જીવનની તેટલી જ મરણની વાતો અમે સરળતાથી કરી શકતા હતા. પરસ્પર રમૂજ વાર્તાલાપ ચાલતો હતો. વાત-વાતમાં મેં પૂછ્યું કે “ભાઈ, એક ખંડના સીમાડે ઉભેલા માણસને ખીજા ખંડના પ્રદેશોની જેમ ઝાંખી થાય છે તેમ તમને મૃત્યુથી આગળના પ્રદેશની ઝાંખી થાય છે ખરી?” તેના જવાબમાં તેમણે કહેલું કે “એવું તો કશું દેખાતું નથી, પણ સદ્ગતિ તો થશે જ એમ મન કહે છે.” વળી કેવું મૃત્યુ સારું લેખાય એ વિષયની વાત નીકળતા તેમણે કહેલું કે “૮૫ પડ્યો અને ૮૫ મર્યો એવું મૃત્યુ આવે તો બહુ સારું, કે જેથી કાઠને જરા પણ તકલીફ આપવાની નહિ. પણ મૃત્યુ કાંઈ ઓછું જ આપણી ઇચ્છા મુજબ આવે છે?”

તારે મેં જણાવેલું કે “તમે માનો કે ન માનો, પણ તમને હાલ જે શારીરિક ઉપાધિ છે તે જોતાં તમારા નસીબે તો ગમે ત્યારે પણ આવું જ મૃત્યુ છે એમ હું ચોક્કસ કહું છું.” આમ જ્યારે મીઠો વાર્તાલાપ ચાલતો હતો ત્યારે અમને ઓછું જ લાગ હતું કે બીજા ત્યાર કે ચૌદ કલાકમાં તેઓ ખરેખર આ જ રીતે આપણી વચ્ચેથી હંમેશાને માટે વિદાય થવાના છે? તે રાત્રિના ખૂબ સ્વસ્થતાથી લગભગ દશ કલાક સુતેલા. તેમનો સૌથી નાનો દીકરો સવારે તેમની પાસેથી ઘર તરફ ગયો. સાતેક વાગ્યે તેઓ ઉઠ્યા, મોઢું સાફ કર્યું, હાથે હળમત કરી અને બેઠા બેઠા નખ સાફ કરી રહ્યા હતા અને બાલુએ માણસ બેઠને માખણ લગાડી રહ્યો હતો એવામાં તેમનું શરીર નીચું નમવા લાગ્યું. માણસે તેમને પકડ્યા અને તેના હાથમાં જ એકાએક તેમણે આંખ ફેરવી નાંખી અને તે શરીરમાં રહેલું પ્રાણ-પંખરું બીડી ગયું.

આવી રીતે આપણામાંના જ એક સાથી, મિત્ર, સલાહકાર અને માર્ગદર્શક મહાત્મા ભાવને આપણે ગુમાવ્યા અને આપણા સમાજને જલ્દી ન પુરાય એવા એક ધર્મનિષ્ઠ સેવકની ખોટ પડી ગઈ.

વિદ્યાલય : : જીવતું સ્મારક.

શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલય એ શ્રી. મોતીચંદભાઈનું જીવતું જાગતું સ્મારક છે. આપણાં સમાજને અને રાષ્ટ્રને શ્રી. મોતીચંદભાઈ જેવા નિઃસ્વાર્થી તથા નિઃસ્પૃહી નેતાઓની જરૂર છે.

શ્રી એસ. કે. પાટીલ

નગરપતિ—મુંબઈ.

આજે જ્યારે ઉચ્ચ કેળવણી મેંઘી યાની ગઈ છે ત્યારે શ્રી. મોતીચંદભાઈની આ સંસ્થા જૈન વિદ્યાર્થીઓને લોન, સ્કોલરશીપ તેમજ બીજી સગવડો આપે છે એ અત્યંત આવકારદાયક છે.

ન્યાયમૂર્તિ શ્રી ભગવતી,

જૈનોએ ગુમાવેલું અમૂલ્ય રતન

શ્રી કંકલભાઈ ભુદરદાસ વડીલ

જૈન કોમે, જૈન ધર્મે, જૈન સાહિત્યે શ્રીયુત્ મોતીચંદભાઈના સ્વર્ગવાસથી એક અમૂલ્ય રતન ગુમાવ્યું છે. શ્રી મોતીચંદભાઈની ખોટ જૈનોને છે એમ નથી, રાષ્ટ્રે પણ શ્રીયુત્ મોતીચંદભાઈના જવાથી એક સાચો સેવક ગુમાવ્યો છે. ગુજરાતી સાહિત્યને પણ એક વિકાસ વક્તા અને ચુનંદા લેખકની ખોટ પડી છે.

જૈનોની આદર્શ અને સુવ્યવસ્થિત સંસ્થા શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલય શ્રીયુત્ મોતીચંદભાઈના ભગીરથ પ્રયત્નનું પરિણામ છે. રાત-દિવસ વિદ્યાલયના ઉત્કર્ષ માટે શ્રીયુતે ઉજાગરા કર્યા છે. માન અપમાનની પરવા કર્યા વિના વિદ્યાલય માટે ભીખની જોળી ભરવા ઘેરઘેર ભટક્યા છે, અને જ્યાં જ્યાં ગયા છે ત્યાંથી સારી રકમ એકત્ર કરી વિદ્યાલયને આર્થિક ચિંતામાંથી મુક્ત કરી છે.

સોલિસીટરના જાનજી ધંધામાંથી વખત ફાજલ પાડી સમાજના ચરણે સેવા અર્પવામાં શ્રીયુત્ મોતીચંદભાઈએ પાછી પાની કરી નથી.

મુંબઈ મ્યુનિસિપલ કોર્પોરેશનમાં આંટીઘુંટીના પ્રશ્નો પ્રસંગે તેઓશ્રીએ અનોખી ભાત પાડી છે અને નાનામોટા ગમે તોવા પ્રસંગે સેવાનું શસ્ત્ર સજવામાં મોખરે રહ્યા છે.

શ્રી મુંબઈ માંગરોળ જૈન સભા, ઘોઘારી મંડળ અને ખીજી અનેક જૈન-જૈનેતર સંસ્થાઓની સભામાં હાજરી આપવા તેઓ કદી ચૂક્યા નથી.

સ્વ. શ્રીયુત્ કુંવરજીભાઈના કુટુંબમાં જન્મી, તેઓશ્રીના હાથ નીચે તાલીમ મેળવી, એક આદર્શ જૈન તરીકે અસ્ખલિત નામના મેળવી જૈન સમાજમાં સેવાની સુવાસ ફેલાવવામાં અતઘડી સુધી મર્યા રહ્યા છે.

તેઓશ્રીની સાથે મારો સંબંધ છેલ્લા ચાલીશ વર્ષનો હતો. આ આખી મુદત દરમ્યાન તેઓશ્રીના તરફ માન જ નહિ પરંતુ પૂજ્યભાવ ઉત્પન્ન થાય તેવી તેઓશ્રીની રહેણીકરણી હતી.

જૈન કોન્ફરન્સદ્વારા પણ ઘણો લાંબો વખત સુધી સમાજના અટપટા પ્રશ્નોનો કોઈ પણ પાર્ટીને અન્યાય કર્યા વિના બહુ જ કુશળતા અને બુદ્ધિ-પૂર્વક નીકાલ કર્યો છે, અને કોમન ગૌરવ કેમ જળવાઈ રહે તેનો જ તેઓશ્રીએ વિચાર કર્યો છે.

ઉપમિતિ ભવપ્રપંચ-કથા, અધ્યાત્મકટપદુમ જેવા ઉચ્ચ કક્ષાના સાહિત્ય રત્નો તેઓશ્રીની બુદ્ધિનું પરિણામ છે. કલમ અને કાગળ જિંદગીની છેલ્લી ઘડી સુધી તેઓએ છોડ્યા નથી. આવા એક આદર્શ જૈનના જોડલા ગુણગાન કરીએ તેટલા ઓછા જ છે. તેઓશ્રીના આત્માને શાંતિ હો.

—શ્રી મોહનલાલ દીપવ્યંદ ચોડસી—

હાઈસ્કૂલમાં અભ્યાસ કરતી વેળા વાંચનની અભિરુચિ સહજ પ્રગટે છે અને છેલ્લા ૧૨ દાયકામાં કથા-વાર્તાઓના ગ્રંથો કરતાં નવલિકાઓ વધુ આકર્ષણ સમી બની રહી છે. તેમ જીતાં એ કલિપત વાંચન દાણે પણ જે ફેટલાક ધાર્મિક પુસ્તકોએ મારું ધ્યાન ડકર્ણ કરેલું એમાં સ્વર્ગસ્થ મોતીચંદલાષ્ટક અધ્યાત્મકલ્પદ્રુમ ભાષાનંતર અગ્રપદે હતું. ધ્યાત્મ જેવા ગદ્યન વિષયને સરલ વાણીમાં-મુદ્દાની વાતને હૈયિત વિસ્તારમાં-મૂકીને જે ચાવટ એ ગ્રંથમાં કરવામાં આવી છે તે અદ્ભૂત અને અનૉડ જણાય છે. એ વિદ્વાનને જરે જોયા વિના, થયેલ આકર્ષણની આ પ્રથમ ભૂમિકા.

પણ ન્યાયથી સુંબઈમાં વસવાટનો આરંભ થયો ત્યારથી પરિચય વૃદ્ધિ પામતો ગયો. નવમંના પ્રથમ અંગેની કે અન્ય કોઈ જૈનસમાજને લગતી સભા હોય, એમાં વક્તા તરીકે શુભ મોતીચંદલાષ્ટક નામ અગ્રપદે આલેખાયું હોય જ. શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ માસિકમાં વર્તા તેમના લેખોથી હરકોઈ જિજ્ઞાસુનું હૃદય તેઓશ્રીની કલમ પ્રતિ સહજ આકર્ષાય. અખાણોના વાંચને જ મને ‘ઉપમતિભવપ્રપંચા કથા’ જેવા ગદ્ય-આંતરિક વિષયોના કોથી ભારોભાર ભરેલાં, પારિભાષક શબ્દોથી શોભતાં, જીતાં વાંચકમાં અપૂર્વ આનંદ આવે તેવા મહાન ગ્રંથના ત્રણે ભાગ વાંચી જવાની પ્રેરણા જન્મવાની, એટલું જ નહીં પણ તેક ધર્મી હૃદયના ધરના શણગાર સમા આ અદ્વિતીય ગ્રંથને વસાવી લેવાની તમન્ના પેદા કરી.

જુનરેમાં શ્રી જૈન શ્રે. કોન્ફરન્સના અધિવેશન પછી અમારી વચ્ચેનો પરિચય એક-બી પડ્યો. વયમાં મારા વડિલ સ્થાને ગણાય એવા એ વિદ્વાનની સાથે જેમ જેમ કરવાના પ્રસંગો લાઘતા ગયા તેમ તેમ તેમનામાં રહેલી શક્તિ અને ધાર્મિક જ્ઞાનની માત્રતા ઊડીને આંખે વળગવા લાગી. કાલદાતા જ્ઞાન ઉપરાંત વ્યવહારિક અહોજો અનુભવ, જ્ઞાન યુગ જેને સુસદીપણાથી ઓળખે છે એવી શક્તિના નિતરાં દર્શન થવા લાગ્યા. મેં શેઠ મોતીલાલ મૂળજીભાઈ પછી તેઓ કોન્ફરન્સના કાર્યમાં મુખ્ય આગેવાન સમા અધિવેશનની વાત હોય, અગર તો ઠરાવ ઘડનારી સમિતિની સુટણી કરવાની, અગર તો કોઈ મેમેરેન્ડમ તૈયાર કરવાનું હોય કિંવા રેપ્રેઝેન્ટેશન લઈ જવાનું હોય, મોતીચંદલાષ્ટક તો એમાં જોઈએ. એના કારણમાં તેઓશ્રીની અનોખી પ્રતિભા જ લોહ-કરૂપ હતી. તેઓને સૌ કોઈ સાથે લગી જઈ કામ કરવાનો મળતાવડો સ્વભાવ, ઈર્ષની-જૂદા વિચાર ધરાવનાર વ્યક્તિ સુદ્ધાંતની-પ્રશંસાના કારણરૂપ ખનતો.

છેલ્લા બે દાયકાના ઇતિહાસમાં એક તરફ તેઓશ્રીની શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલયને તેડ ખનાવવારૂપ તમન્ના અને બીજી તરફ શ્રી જૈન શ્રેતાંબર કોન્ફરન્સને જૈન સમાજ સાચું માર્ગદર્શન કરાવનારી મહાન સંસ્થા નિર્માણ કરવાની ઉત્કટ અભિલાષા-જૈન જ પૂરતી જ નહીં પણ જાહેર આમજનસમૂહમાં ચર્ચાના ખાસ વિષય તરીકે નોંધાયેલ એ વેળા ભિન્ન વિચારકો અને જૂદી દૃષ્ટિએ જોનારા હરિફે દ્વારા એ સામે ઓછા

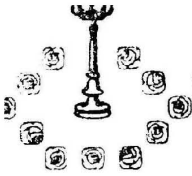
પ્રત્યાષાતો નથી પશ્ચાન્નકેટલીક વાર તો વાતાવરણની ઉચ્ચતા અને આંધિ એના હેઠલા બિન્દુએ પહોંચેલી છતાં એ વેળા પણ મગજનું 'સમતોલપણું' જરાપણ ગુમાવ્યા વિના જે જે કડવા ઘુટકા ગળતા પશ્ચા, એ આ વિદ્વાને સમતાભાવે ગળ્યા. એક પણ સંસ્થાનો સંબંધ કે સેવા જીવનના છેલ્લા વર્ષ સુધી છોડ્યા નહીં. માંદગીના બિઝનેસ પણ એ અંગેના વિચારો ક્યાં અને જરૂરી સૂચનો આપે ગયા. આ જાતની એકધારી ઉલટ અંતરની જોડી જાગૃતિ અને સેવાની સાચી ઇચ્છા વગર ન જ સંભવી શકે.

રાજકારણથી પણ તેઓ વિમુખ નથી રહ્યા. જેમ ધાર્મિક પ્રશ્નો ટાણે તેમણે સ્વર્ગસ્થ મોહનલાલ દલીયંદ દેશાઈ, સ્વર્ગસ્થ મોહનલાલ ભગવાનદાસ ઝવેરીની સાથે કાયદાની સલાહ-સૂચનાઓ આપી છે અને અન્ય પ્રકારની દોરવણીઓ કરી છે, તેમ એ ઉત્તમથી નિરાળા પડી રાષ્ટ્રીય આદોલનમાં ઝુકાવ્યું છે. સક્રિયપણે ભાગ લીધો છે. જેલ ભોગવી છે મ્યુની-સીપાલીટીમાં ગયા છે. પાર્ટીના લીડર બન્યા છે અને અન્ય આગેવાનો બધારે જેલના સળીયા પાછળ પૂરાયેલા હતા ત્યારે રાષ્ટ્રીય મહાસભાનો ધ્વજ નમવા દીધો નથી. આ પ્રકારની-ધાર્મિક, સામાજિક અને રાષ્ટ્રીય-સેવાઓ આપનાર વિરલ વ્યક્તિના અવસાનથી મુંઝવળતા ચારે ખૂણામાં જે સંક્ષોભ ઉદ્ભવ્યો એ જૂની જૂઠી સમાજોના હેરાલથી મોઢજ જણાઈ આવે છે.

ઉપર મુજબ ક્ષેત્રોમાં કામ કરવાના વ્યસનવાળા અને કાયદાની સલાહ આપવાના વ્યવસાયવાળા શ્રીયુત્ત મોતીચંદલાઇ સાહિત્યના ક્ષેત્રમાંથી સંન્યાસ નથી લેતા; પણ કલમના વહેણ ચાલુ જ રાખે છે; સાહિત્ય પરિષદમાં હાજરી આપે છે; વ્યવહાર કૌશલ્યના હોખોનો હારમાળા ચલાવે છે અને એ ઉપરાંત 'સિદ્ધિ' 'શાંત સુધારસ ભાવના' 'યુરોપનાં સંસ્મરણો' 'જૈન દૃષ્ટિએ યોગ' 'હેમચંદ્રાચાર્ય' 'આંતરદેશ પદ સંક્રાંત' 'સાધ્યના માર્ગે' 'નવયુગનો જૈન' 'બહોત ગર્થ થોડી રહી' જેવી વિવિધરંગી કૃતિઓના સર્જન કરે છે. જૈન સાહિત્યના ક્ષેત્રમાં તેઓશ્રીનું નામ ખુબમાનપૂર્વક આલેખાય એવી બે મોટી રચનાઓના વાત તો લેખનો શરૂઆતમાં કહેવાઈ ચૂકી જ છે, છતાં કેટલા પ્રત્યેક પુસ્તકમાં સ્વર્ગસ્થનો પ્રતિભાશાળી કલમ એવી તો વહી રહી છે કે એક વાર વાંચવા લીધા પછી છોડવાનું મન ન થાય. એ વડે તેઓશ્રીનું સ્થાન સાહિત્યના ક્ષેત્રમાં ચિરંજીવી બન્યું છે.

'શ્રી વિજ્યાનંદ' ખાસ અંક કે જે શ્રી મુંબઈની આત્માનંદ જૈન સભા તરફથી પ્રગટ કરવામાં આવેલ એમાં 'આદર ન મૂકવો' એ નામા લેખ લખીને જૈન ધર્મના પ્રચલિત અનુષ્ઠાનો પ્રત્યે એ કેવો ભાવ ધરાવતા હતા અને સાથેસાથ જ્ઞાનને અથપાડે રાખીને કિયાનો એની જોડે મેળ બેસાડવા પર ભાર મૂકતા હતા એ વાત તો સ્પષ્ટ દર્શન તેમણે કરાવ્યા છે.

તેઓ આથમતા યુગ અને નવા યુગ વચ્ચે પૂલ સમા હતા. નવી સંસ્કૃતિ ને નવું વિચારધારાના પુરસ્કર્તા હોવા છતાં સાચો શ્રદ્ધાના રંગે રંગાયેલા હોવાથી ઉપરછલ્લા દેખાવમાં અંજાઈ જઈ મૂળ વસ્તુનો ઘાત થાય તેવી કાંઈ પ્રવૃત્તિને ટેકા આપતા નહીં. અનેકાંત દર્શનની સાચી ખુખીના સૌ કોઈને દર્શન થાય એ અર્થે તેઓ દરેક પ્રવૃત્તિમાં

શ્રીમાન્ મોતીચંદલાદને સ્મરણાંજલિ

સાહિત્યચંદ્ર આલયંદ હીરાચંદ, -માણેગામ

સૃજતિ તાવદશેષગુણાકરં, પુરુષરત્નમલંકરણં શુભઃ ।

તદપિ તત્ત્વજ્ઞમજ્જિકરોતિ ચે-દહહ ! કષ્ટમપણ્ડિતતા વિધેઃ ॥

વિધાતા પૃથ્વીના ભૂપણુરૂપ અથા ગુણોથા યુક્ત એવા પુરુષરત્નો નિર્માણ કરી તરતજ નેને ભાંગી નામે છે, એ વિધાતાની કેવી મૂર્ખાઈ ! એવા ઉદ્દગાર એક કવિએ કાઢ્યા છે.

અપૂર્વ અને અસાધારણ ગુણોવાળા પુરુષો કવચિત્ જગતમાં પેદા થાય છે અને તેઓ થોડો કાળ ચમકી કાલવશ થઈ જાય છે. એ સૃષ્ટિકર્મ અનાદિ કાળથી ચાલતો આવે છે. પૃથ્વી ઉપર જન્મી, પરિસ્થિતિને વશ થઈ પ્રવાહપતિતની પેઠે જીવન ગૂંઝરી છેવટ આ જગત છોડી જાય છે એવા પુરુષો તો અનેક હોય છે પણ શ્રીમાન્ મોતીચંદલાદ જેવા અસાધારણ ગુણો ધરાવનારા કવચિત્ પુરુષો પોતાનો કર્તવ્યપથ ઠીક ઠીક આક્રમણ કરી ચમકી જાય છે. મોતીચંદલાદએ ધારાશાઓનો ઊંડો અભ્યાસ કરી તેમાં સારો વશ મેળવી પોતાનો વ્યવસાય શરૂ કર્યો. તેમાં તેઓ યશસ્વી પણ થયા. આમ તો અધ્યાયે પોતપોતાના માર્ગે અર્થોપાર્જન કરે છે એમાં વૈશિષ્ટ્ય નથી, પણ મોતીચંદલાદ જેવા અંધુઓ જ્યારે વિજ્ઞાન અને ઝડવાદનો ઊંડો અભ્યાસ કરીને પણ સ્વધર્મીય તત્ત્વજ્ઞાનનો તત્ત્વરપરી અભ્યાસ કરી, ચિંતન મનન કરી તેને પોતાના નિલ કાર્યક્રમમાં વણી લઈ શ્રદ્ધાપૂર્વક તેને અમલમાં મૂકે છે ત્યારે તેનું મહત્ત્વ ચમકી નિકળે છે. પોતાનો વ્યવસાય સાચવી નિત્ય દેવપૂજન, સામાયક, વનોપવાસ અને પ્રતિક્રમણ જેવી આવશ્યક ક્રિયાઓ કરતા રહે છે ત્યારે તેમના માટે આદરભાવમાં ખૂબ વધારો થાય છે. ક્રિયાઓ તો ધણાંએ

ભાગ લેતા. કેટલીક વાર ભિન્ન દિશામાં વહી રહેલી, કાર્યવાહીઓ વચ્ચે પણ સમન્વય દૃષ્ટિથી અને અપેક્ષાનો કાંટો હાથમાં ધરી એવો યોગ મેળવી ખતાવતા કે જેથી મતદેર અગ્નિમાં ઘી પીગળી જાય તેમ દૂર થઈ જતા.

છેલ્લા વર્ષોમાં તેઓશ્રીની અભિલાષા શ્રી મહાવીર ચરિત્ર વિસ્તારથી લખવાનો અતિ જોરશાર ખતી હતી. એ દિશામાં તેઓએ લગભગ ભગવંત મહાવીર દેવતા પૂર્વભવ સંબંધી તૃતાન્ત કાળી નાખ્યો છે. અંતિમ યાને સત્તાવીશમા ભવ સંબંધી શરૂઆત પણ કરી હોવાનું સાંભળ્યું છે. મુંબઈમાં જૈનધર્મનું ગૌરવ સ્થાપનાર અને જૈન સમાજ માટે ચિરસ્મૃતિ મૂકી જનાર મોતીશા શેઠનું જીવનચરિત્ર પણ તેઓની કલમે સરળ્યું છે. આશા રાખીએ કે તેઓશ્રીની એ અને અન્ય અપ્રકટ કૃતિઓ સત્તર સહસ્તરશ્મિ દેવતા કિરણો શીલવા કાવ્યશાળી નિવડે.

અંક ૭ મો]

શ્રીમાન્ મોતીચંદ્રભાષને રમરણાંજલિ

૧૪૭

કરે છે પણ તે કિયાના કલેવરમાં ગાનપુર્વક ભાવનાનો પ્રાણ પુરાય છે ત્યારે તેનું મહત્વ ખૂબ વધી જાય છે. શ્રીમાન્ મોતીચંદ્રભાષની સામાયકની ક્રિયા એવી જ એક સિદ્ધિ હતી. તેઓએ સામાયકનો ઉપયોગ પોતાના આત્મામાં સમતાભાવ ઉમેરવામાં તો કર્યો જ પણ સાથે સાથે પોતાના સ્વધર્મો અંધુઓ માટે અપૂર્વ ગ્રંથનિર્મિતી માટે પણ કરી જનતા ઉપર મોટા ઉપકાર કરી સ્વધર્મની ઉત્તમ સેવા તેઓ કરી શક્યા, એ કાર્ય એમની કાર્તિસુગંધ અખંડ ફેલાવવાને કારણીભૂત થયેલ છે એમાં જરાએ શંકા નથી.

પોતે મેળવેલ નિવૃત્તિસમયનો વધારેમાં વધારે અને સારામાં સારો ઉપયોગ શી રીતે કરવો એ વસ્તુ તેઓ સારી પેઠે જાણતા હતા. અને તેઓએ પ્રત્યક્ષ કૃતિમાં મૂકીને લોકોને દાખલો પૂરો પાડ્યો છે. તેઓ જે કાંઈ વાંચતા તેનો પોતાના અંધુઓને લાભ શી રીતે કરી આપવો તેનો નિત્ય વિચાર આગળ રાખી તેનો સંગ્રહ કરતા અને પોતાની સરળ અને બાલબોધ ભાષામાં અસંત સુલભ કરી તેઓ લોકો આગળ ધરતા. એવી મેળવેલ ગાનસંપત્તિનો મોટો સંગ્રહ કરી તેઓએ લોકોની આગળ પિરસ્યો છે અને જિજ્ઞાસુ અંધુઓએ તે રસપૂર્વક ખૂબ આનંદથી સેવન કર્યો છે. એ એમની કાર્યસિદ્ધિ અત્યંત પ્રગ્લંભનીય અને ધણા કાળ સુધી લોકોને આનંદ આપતી રહેશે એમાં શંકા નથી. નિયતકાલિક છાપાઓ તો ધણુએ વાંચે છે પણ તેમાં એકાદ સુંદર વિચાર પ્રસંગવશાત આવી જાય છે તેનો સંગ્રહ કરી તેનો સારામાં સારો ઉપયોગ કરવાનું જાણે વ્યસન જ શ્રીમાન્ મોતીચંદ્રભાષને હતું એમાં શંકા નથી. આત્માને જાણત કરનારો ગ્રંથ જોવામાં આવે, એમાં પારિભાષિક શબ્દો ભરપૂર હોય, વિચારની સંકલના કઠણ જણાય, સામાન્ય વાચક તેથી કંટાળી તે ગ્રંથ મૂકી જ દે એવા પ્રસંગે મોતીચંદ્રભાષની જ સુદ્ધિ કામ કરતી. તેઓની ઉપમિતિભવપ્રપંચા કથા અને શાંત સુધારસ ભાવના એ એના જ્વલંત પુરાવાઓ છે. અને સદ્વિચારોનો સંગ્રહ-એ વ્યવહાર, વ્યાપાર અને ધર્મકૌશલ્યના સંગ્રહો અસંત કાર્યશીલતાના પુરાવાઓ છે. રાજકીય આદોલનમાં તેમણે કારાવાસ વેઠ્યો. એવા પ્રસંગો પણ સારામાં સારો ઉપયોગ તેઓ કરી શક્યા અને ‘નવયુગનો જ્ઞેન’ની પ્રસાદી તેઓએ લોકો આગળ ધરી. તેઓની ભાષામાં સહજસુલભતા, વસ્તુનું અચૂકદર્શન, પરિણત વિચાર-ધારા અને શાસ્ત્રાનુકૂલ પ્રતિપાદન શૈલીની વિશિષ્ટતા એવામાં આવે છે.

મહાવીર વિદ્યાલય જેવી સંસ્થા એ એમનું અખંડ કાર્યક્ષેત્ર રહ્યું હતું. આજની એ સંસ્થાની સદ્ગતિ સ્થિતિ મોતીચંદ્રભાષને જ વિશેષતઃ આભારી છે એમાં જરાએ અતિશયોક્તિ નથી. એ સંસ્થા ઉપર કેટલાએક લોકોએ અનેક કાદબાંધ અને ખોટા આક્ષેપો કરી ખૂબ ઉશ્કેરણી કરી તોફાનો જગાવ્યા. એ બધાએ કડવા ઘૂંટડાઓ તેઓએ ગળી જઈ સંસ્થાની અખંડ સેવા ચાલુ રાખી તેથી જ એ સંસ્થા એમના રમારક જેવી પોતાની વિજયી ધ્વજ દરકાવી રહી છે.

મહાવીર વિદ્યાલયમાં ચોસઠ પ્રકારી પૂજામાંની એક પૂજા બાણાવવામાં આવતી હતી ત્યારે દરેક પૂજાને અંતે તેઓ પૂજાનો ભાવાર્થ સારરૂપે વિધાર્થીઓને સમજાવતા હતા.

તેમાં જૈન કર્મગ્રંથોનું તેમનું ઊંડું જ્ઞાન તરી આવતું હતું. તેમજ તેઓની ધર્મશ્રદ્ધા અને તલસ્પર્શી જ્ઞાન પ્રગટપણે જોવામાં આવતું હતું એ અમારો પ્રત્યક્ષ અનુભવ છે.

શ્રી અંતરિક્ષ પાર્શ્વનાથનું તીર્થ એ બૃહન્મહારાષ્ટ્રની ધર્મસંપત્તિ છે. એ તો સુવિદિત જ છે કે, એ તીર્થમાં આપણા દિગંબરી આગ્નાયના બંધુઓએ કલહ પેદા કર્યો હતો. એની લડત ઘણા વરસો સુધી ચાલી હતી. તીર્થ શ્વેતાંબરી છે એવા શાસ્ત્રોના પુરાવાઓ મેળવવાની ઘણી જરૂર હતી. એમાં અમોને મોતીચંદલાઇની સારી જેવી મદદ મળી હતી. તેમજ અનેક વર્ષો સુધી કેસ ચાલતો હતો ત્યારે કાયદાની મલાહ મેળવવાની પણ અમોને જરૂર ઘણી પડતી હતી ત્યારે દરેક વખતે અમો શ્રીમાન્ મોતીચંદલાઇને જ તસદી આપતા. અને તેઓએ અખંડપણે ધર્મશુદ્ધિથી નિઃસંકાય રીતે સલાહ આપી હતી, એટલું જ નહીં પણ જ્યારે કેસ વિલાયતમાં પ્રિવી કાઉન્સિલ આગળ ગયો ત્યારે ત્યાંના ધારાશાસ્ત્રોને સમજણ અને માહિતી આપવા માટે અહીંયાથી કોઇને મોકલવાની જરૂર જણાઇ ત્યારે અમારી દષ્ટિ મોતીચંદલાઇ ઉપર જ ગઇ. તેઓ ત્યાં ગયા અને કેસમાં ફતેહ મેળવી આપી. હૈદરી ધડીએ કોર્ટમાં તીર્થમાં વહીવટ અને પૂજા વિગેરે બાબત સ્કીમ ઘડવાની અણી પર કોર્ટ આવે છે એમ જણાતા મોતીચંદલાઇએ જ શ્વેતાંબરીની સ્વતંત્ર માલિકીનો હક કૌન્સલ મારફતે રજૂ કરી તીર્થની સ્વતંત્ર વ્યવસ્થા શ્વેતાંબરીને જ મળવી જોઇએ એવો આગ્રહ કર્યો ત્યારે જ ચૂકાદો પૂર્ણ રીતે શ્વેતાંબરીના લાભમાં આવ્યો. આ બધા પરિશ્રમ માટે તીર્થ તરફથી તેઓએ એક પાઇનો પણ લોભ રાખ્યો નહીં હતો, એ એમની નિઃસ્વાર્થશુદ્ધિનું સ્મરણ મહારાષ્ટ્રમાં કાયમને માટે જળવાઇ રહેશે.

અંતરિક્ષના કેસનું કામ પૂરું કરી જ્યારે તેઓ વિલાયતથી પાછા ફર્યા ત્યારે તેમની સાથે ચર્ચા કરતા માલમ પડ્યું કે તેઓ જર્મનીમાં પણ ગયા હતા. ત્યાં સુપ્રસિદ્ધ જૈન ધર્મના અભ્યાસી હર્મન જેકોબી સાથેની તેમની મુલાકાતનું તેમણે ખૂબ વર્ણન કર્યું. જૈન ધર્મના હજારો ગ્રંથો જર્મનીમાં છે અને તેનો ઊંડો અભ્યાસ તેઓ કરે છે વિગેરે ખૂબ રસપ્રદ હકીકત તેમણે વર્ણવી. તેમણે જર્મન ભાષામાં લખેલ એક મોટો ગ્રંથ સાથે લાવેલ અમને બતાવ્યો હતો. તેમાં સિદ્ધચક્ર યંત્ર વિગેરે અનેક આકૃતિઓ હોવાને લીધે તે જૈનધર્મ વિષયક ગ્રંથ હતો એમ અમો બાણી શક્યા.

ગુલેર કોન્ફરન્સમાં તેઓ હાજર હતા અને શાંતિ જળવાઈ રહે તેમજ દીક્ષા બાબત કટુતા ન જાગે એ માટે એઓએ પ્રયાત્ન કર્યો હતો. તેમજ અહમદનગરખાતે શ્રીમાન્ હકુ સાહેબના પ્રમુખપણા નીચે મહારાષ્ટ્રની પ્રાંતિક કોન્ફરન્સની બેઠક મળી હતી તે વખતે પણ ખાસ સમય મેળવી ત્યાં હાજર રહ્યા હતા. તેમજ બીજા પણ અનેક બંધુઓને તેડી લાવ્યા હતા. તેમના ભાણજીની ખૂબ ઉંડી અસર થઇ હતી.

મોતીચંદલાઇએ અનેક સાર્વજનિક, રાષ્ટ્રીય, સામાજિક તેમજ ધાર્મિક કાર્યોમાં રસ લીધો હતો, તેની નોંધ અત્યાર સુધી અનેક વક્તા તેમજ લેખકોએ લીધી છે. અમો એમાં અમારો સૂર પૂરાવીએ છીએ જૈન સમાજ સદ્ગતનું ગૌરવ પણ યોગ્ય રીતે કરેલ છે, એ જ બીના એમના નિઃસ્વાર્થ કાર્યોના પુરાવો કહી શકાય. મોતીચંદલાઇના આત્માને સદ્ગતિ ઇચ્છી વિરમું છું.

જૈન સમાજનું “મૌકિતક” ગયું !

શ્રી રાજપાલ મગનલાલ વહોરા.

ગત તા. ૨૬ મી માર્ચના દિવસે એક મિત્ર સાથે કેવળ અનાયાસે જ સ્વર્ગસ્થ મોતીચંદલાઈ વિષે અને તેમના સાહિત્ય વિષે વાતો નીકળી. “જૈન”-માં છૂટક છૂટક તેમણે લખેલ “વ્યાપાર કૌશલ્ય” નાં લેખોને, તે જ નામે ગ્રંથસ્થ કરી “જૈન” પત્રે ભેટ તરીકે આપેલ તે પુસ્તક આ લેખકનાં ટેબલ પર પડ્યું હતું. અમે તેમાંથી, યત્ર તત્રથી ગમે તે વિષય પરત્વેનાં તેમના એ લઘુ લેખાંકો વાંચવા માંડ્યા. વ્યાપારમાં જાહેર ખબરનું પણ ચોક્કસ સ્થાન છે. એટલે તે વિષે તેમણે લખેલ એ લેખાંકોમાંથી એક લેખ વાંચી અમે ખૂબ વિનોદ પ્રાપ્ત કર્યા. પણ તે વળતે એ કલ્પના પણ ક્યાંથી હોય કે તેઓ આવતી કાલે આપણને છાડીને ચાલ્યા જશે અને આ સ્મરણે લખવાનો પ્રસંગ પ્રાપ્ત થશે !

નાનપણથી શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશમાં તેમનાં લેખો, નામના આદિ અક્ષરોસૂચક “મૌકિતક” ઉપનામથી આવતા, તે રસપૂર્વક હું વાંચતો અને ત્યારથી રહેજે તેમના પ્રત્યે આદર કેળવાતો ગયો. પછી તો કોન્ફરન્સ કેળવણી પ્રચાર કેન્દ્રસ્થ સમિતિમાં કામ કરવાનું બનતાં, તેમનાં સાજન્યનો અનુભવ ઘણીવાર થયો છે.

પક્ષભેદમાં વહેંચાયેલ આપણાં નાના સમાજમાં, તેઓ મહાન હતા. કેટલાકને મહાનતા જન્મથી મળી જાય છે ત્યારે કેટલાક જાતે મહાન બને છે. મુરખી મોતીચંદલાઈ દ્વિતીય પ્રકારનાં હતા. તેઓ સ્વપ્રયત્ને મહાન બન્યા હતા એમ કહેવામાં કશું ખોટું નથી. શ્રી અને સરસ્વતીનો સુભગ યોગ તેમણે સાધ્યો હતો.

જૈન દર્શનમાં જ્ઞાનનાં જે વિવિધ પાસાઓ છે તે સર્વ ભણી તેઓ જીવનનાં આરંભકાળથી જ આકર્ષાયા હતા. અને યોગ્ય વ્યક્તિઓદ્વારા સુશિક્ષણ પામી, પછી તેઓ જાતે જ્ઞાનની પરખ જેવા બની ગયા હતા. તેમનું વિવેચિત અધ્યાત્મકદપદુમ ભુઓ કે સુંદર ગેય કાવ્યગ્રંથ શાંતસુધારસ ઉપરનું તેમનું વિવેચન વાંચો, સિદ્ધર્ષિ કથા વાંચો કે ઉપમિતિનાં વિવિધ પાત્રો ભુઓ, હેમચન્દ્ર વિષે તેમને સાંભળો કે આનંદઘનજીનાં કાવ્યો વિષે તેમને વાંચો, અર્થે જ આપણને તેમની તદ્દુપતાનાં દર્શન થશે. ભારે વ્યવસાયી જીવનમાં જ્ઞાનનાં આ વિવિધ ક્ષેત્રો સાથે એકરૂપતા સાધવી એ ઓછું મુશ્કેલ નથી. ધંધરદત્ત સહજ શક્તિ અને જ્ઞાન પ્રત્યેનો ભાડો રસ આવા સુંદર ફલ આપી શકે છે.

જૈન શ્રવે. કોન્ફરન્સના મંત્રી તરીકે તેઓ વર્ષો સુધી રહ્યા. એ દરમિયાન કડવા-મીઠા અનેક અનુભવો તેમને થતાં, પરંતુ પારકી કટુતાને એ કદી પોતાની

કરતાં નહીં. કોન્દરન્સની મુંબઈની સ્થાયી સમિતિની બેઠક હોય, તેમાં અનેક ઉકળતા પ્રશ્નો વિચારવાનાં હોય, સફળતા સાક્ષર મોહનલાલ દેસાઈ જેવા ભારે કટાક્ષમય ભાષામાં પોતાના વિચાર ઠાલવે, પણ સ્વં મોતીચંદલાઈનાં વક્તવ્યમાં કદી કડવાશ પ્રવેશી હોય એવું જોયું નથી. એ તો પોતાની રીતે જ બધા પ્રશ્નો સ્ખૂ કરે કે જવાબ આપે. તેમની આ જીવંત દૃષ્ટિથી જ ભારે વિષમ સંજોગોમાં પણ તેઓ કોન્દરન્સને ટકાવી શક્યા હતા. દેશ-કાળને ઓળખવાની તેમની શક્તિ પણ પ્રશંસા માગી લે તેવી હતી.

રોગનાં છેલ્લા હુમલાને બાદ કરીએ તો ૭૦ વર્ષની ઉંમરે પણ તેમનું શરીર સ્વાસ્થ્ય સારું કહી શકાય તેવું હતું. થાકને તેઓ ઓળખતા જ નહીં. આશાવાદ એ તેમનો મુદ્રાલેખ-જીવનસૂત્ર હતું. આ બધું આપણી નવી પેઢીએ શીખવા જેવું છે.

વડિલો પાસે ભૂલ સ્વીકારવામાં તેમને ક્ષોભ થતો નહીં. ઘણે ભાગે સં. ૧૯૬૬ની વાત છે. એ સાલમાં માનનીય સ્વર્ગસ્થ કુંવરજીભાઈ ભાવનગર પાંજરા-પોળની ટીપ મારે મુંબઈ આવેલા. ‘જૈન ધર્મ પ્રકાશ’નાં છેલ્લાં પ્રૂફ તેઓ જાતેજેવા મુંબઈ મંગાવતા. શ્રી મોતીચંદલાઈને ઘેર તેમને મળવા હું ગયો ત્યારે યોગાનુયોગે મારા એક લેખનાં પ્રૂફ આવેલા, જેને તેઓ સુધારી રહ્યા હતા. તે લેખમાં પ્રસંગને અનુરૂપ એક શ્લોક મૂકાયેલો તેનાં પ્રથમનાં બે ચરણ આ પ્રમાણે હતા.

શ્લોકાર્ષેન પ્રવક્ત્ર્યામિ ચતુક્તં ગ્રંથકોટિમિઃ ।

તેનો અર્થ મેં “જે કોટા ગ્રંથમાં કહ્યું છે તે હું અર્ધા શ્લોકમાં કહીશ ” આ પ્રમાણે કરેલ. સુ. કુંવરજીભાઈએ ગ્રંથનો અર્થ ગ્રંથ ન રાખતાં, શ્લોક એવો સુધારો કર્યો. મેં પ્રશ્ન કર્યો: “અહીં કોટા ગ્રંથ એ અર્થ બંધખેસતો નહીં જ થાય ?” તેમણે ના પાડી અને બાળુમાંથી મોતીચંદલાઈ નીકળ્યા તેમને પૂછ્યું: “મોતીચંદ, ગ્રંથ એટલે શું ?”

“ગ્રંથ એટલે ગ્રંથ-પુસ્તક.” મોતીલાઈએ કાંઈક સહસા ઉત્તર આપ્યો. સુરખી કુંવરજીભાઈનાં ભવાં સહેજ ઊંચા ચઢ્યા અને ફરી પૂછ્યું: “ગ્રંથ સંખ્યા-અમુક પ્રમાણમાં” એમ જ્યાં આવે છે ત્યાં ગ્રંથનો શું અર્થ લેવાય ? તુરત જ મોતીચંદલાઈએ ગ્રંથનો અર્થ શ્લોક એ કબૂલ્યું.

મોતીચંદલાઈ શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશમાં પ્રકાશિત કરવા લેખો મોકલે તેમાં ઘણીવાર સુ. કુંવરજીભાઈ સુધારો-વધારો કરતા અને તેને મોતીચંદલાઈ સાદર મંજૂર રાખતાં એમ કુંવરજીભાઈને મોઢે સાંભળેલું. મતલબ કે વડિલો પાસે તેઓ નમ્ર અને મિથ્યાભિમાનથી મુક્ત હતા.

મહાવીર વિદ્યાલય એ તેમની સતત ચિંતાનું સ્થાન હતું. દેડકા પ્રકરણ

અંક ૭ મો]

જૈન સમાજનું મૌકિક ગયું !

૧૫૧

વેળા જો મોતીચંદભાઈ ન હોય તો એ ભય સંસ્થાને પીંખાઈ જતાં વાર ન લાગે એવી વિષમ પરિસ્થિતિ ઊભી કરવામાં આવી હતી, પણ સદ્ભાગ્યે ગયું થાળે પડી ગયું.

મોતીચંદભાઈના લેખનમાં પુનરૂક્તિ દોષ ઘણીવાર આવતો. છેલ્લા રોગનાં હુમલા પછીનાં તેમનાં લખાણોમાં આ વસ્તુનું પ્રમાણ અતિશય વધ્યું દેખાય છે. તળપદા શબ્દપ્રયોગો એ તેમની વિશેષતા હતી. છેલ્લી ફરજિયાત નિવૃત્તિ દરમિયાન “ મહાવીર ચરિત્ર ” પચીસ ભાગમાં તૈયાર કરવાની તેમની યોજના હતી એ સમાચાર હમણાં જ આપણે શ્રી પરમાનંદભાઈ પાસેથી બપોળા. એ થયું હોત તો જૈન સાહિત્યની ભારે અગત્યની એક ખોટ કદાચ પૂરાઈ હોત. પરંતુ કાળને એ મંજૂર ન હતું અને તેથી એ યોજનાનાં શ્રી ગણેશની શરૂઆતમાં જ, તેઓશ્રીનાં દેહાંતનાં દુઃખદ સમાચાર અચાનક સાંભળવા મળ્યા છે.

સત્કર્મશાહીને અહીં કે ત્યાં-ગમે તે ઠેકાણે સુખ અને શાંતિ જ હોય એ નિયમાનુસાર તેમને આત્મા જ્યાં હશે ત્યાં શાંતિમાં જ હશે. તેને વંદન કરી આ લેખ પૂર્ણ કરું છું.

એકધારા વિદ્યાવ્યાસંગી.

એમને એકધારે વિદ્યાવ્યાસંગ અને આજીવન સેવાત્રે એમનાં જીવનને જ શાંતિ ધક્કી હતી તે સંસારતા આધિવ્યાધિ અને છેલ્લી માંદગીઓ પછી આવેલી શારીરિક ક્ષીણતાને હળવી કરી દેતી. અંતે એમણે એ બધાથી છૂટકારો મેળવ્યો.

હુહાર ચાલવાળા મનહર ગિરિડંગના એમના રહેઠાણે તમારા કોલેજના દિવસોમાં હું આવતો ત્યારે દિવસો લગી કુટુંબના જ એક સક્રિય તરીકે તેઓ મને રાખતા. તે કાળે મેં નિકટપણે રહીને નિહાળેલા એમના ભર્યાભર્યા ગૃહસ્થ જીવનની અને સવારની સામાયિક વેળાએ ચાલતા એમની એકધારી ધાર્મિક ગ્રંથ-લેખનની છાપ મારા સ્મૃતિપટ પરથી કદી ભૂંસાઈ નથી.

—સ્વામી આનંદ.

સદ્ગતને નિવા પાંજલિઓ

શ્રીયુત માતીચંદલાલ કાપડિયાના સ્વર્ગવાસ થવા બાદ તેમના બહુસંખ્યક આસિજનો તરફથી જે અનેકવિધ હુમદાઈ કે દિલસોજના સંદેશાઓ આવેલા તે પૈકી કેટલાક અગત્યના, સંક્ષેપમાં, અત્રે ઉદ્ધૃત કરવામાં આવ્યા છે.

No. 76,

Municipal Corporation Office,
Bombay, 3rd April, 1951.

From,

Shri C. F. D'Souza,
Municipal Secretary.

To,

Shri Vinaya Motichand Kapadia.

Sir,

I have to communicate to you the following Resolution passed by the Municipal Corporation of Greater Bombay, at their meeting held on the 27th March 1951, with reference to the lamented death of your father, the late Shri Motichand G. Kapadia :—

“That the Corporation have learnt with deep regret of Sad death which took place on 27th March 1951, of Shri Motichand G. Kapadia who was a member of the Corporation for twelve years, Chairman of the Standing Committee for the year 1942-43, and who in these and various other capacities and generally as a public spirited citizen rendered very valuable services to the City”.

2. I have also to convey to you the Corporation's sympathy with you and your family in your sad bereavement and to state that as a mark of respect to the memory of your father, the Corporation adjourned without transacting any business that day.

Yours faithfully,
C. F. D'Souza,
Municipal Secretary.

➡ (૧૫૨) ⬅

ભારત જૈન સમાજના એક અગ્રગણ્ય આગેવાન અને સાક્ષર શ્રી મોતીચંદ ગિરધરલાલ કાપડીઆ સોલ્ડીસીટરનું તા. ૨૭-૩-૫૧ના રોજ મુંબઈમાં અવસાન થયું તેની આ સભા ઊંડા ખેદ સાથે નોંધ લે છે. તેમના સ્વર્ગવાસથી રાષ્ટ્ર અને જૈન સમાજને ન પુરાય તેવી ભારે ખોટ પડી છે.

સ્વ. મોતીચંદભાઈએ ધર્મનિયમ-જીવન જીવી બતાવ્યું છે અને તે સાથે રાષ્ટ્ર અને ધર્મની ઘણી ભારે સેવા તેમણે કરી છે તે યાદ કરતાં આ સભા ગૌરવ અનુભવે છે. સ્વર્ગસ્થ મોતીચંદભાઈના કુટુંબીઓના દુઃખમાં આ સભા પોતાની સહાનુભૂતિ દર્શાવે છે અને સ્વર્ગસ્થના આત્માની શાન્તિ થાય તેમ પ્રાર્થના કરે છે.

ભોળીલાલ મગનલાલ.

પ્રમુખ શ્રી ભાવનગર જૈન સંઘની મીઠીચ.

આપણા સમર્થ વિદ્વાન લેખક અને હરિજનબંધુના તંત્રી શ્રીયુત્ કિશોરલાલ મશરૂવાળાએ ભાઈશ્રી પરમાણુદાસ ઉપર સ્વ. શ્રી મોતીચંદભાઈને અંગે જે પત્ર લખ્યો છે તેમાંથી નીચેના ભાગ લેવામાં આવ્યો છે:—

“શ્રી મોતીચંદભાઈ ગયા. ઉમ્મર તો થઈ જ હતી. શરીર પણ ભાંગી ગયું હતું. એટલે શાન્તિ પામવાની જરૂર જ હતી. સુવાસ મૂકી ગયા છે જે આપણને દીર્ઘકાળ મળશે. તમે હવે એ કુટુંબમાં સૌથી વડીલ ગણાઓ ને? તમે પણ સુવાસ તો કેળવી છે, પણ જરા ચુકેલિ’ટસ જેવી ઉંચ ગણાય. મોતીચંદભાઈની શુદ્ધાત્મ જેવી સૌમ્ય. ખરું કે નહિ?”

કિશોરલાલ મશરૂવાળા.

શ્રી. મોતીભાઈ જતાં કુટુંબની છત્રછાયા ગઈ. સૌરાષ્ટ્રના એક અઢયાસી અને બાહોશ કાર્યકર પણ ગયા. અને જૈન કેમ તેની અનન્યભાવે સેવા કરનાર એક આગેવાન ખોયો. મુંબઈના જાહેર જીવનમાં પણ એમને યશસ્વી ક્ષણો હતા.

શ્રી બ વંતરાય ગો. મહેતા, ભાવનગર.

મોતીભાઈ ગયા. એની ઉમર લાયક હતા ને ગયા પણ એથી કંઈ લાગ્યા વિના ન રહે! લાગવા લાગવામાં પણ ફેર છે, બીજી કોઈ બેનને લાગે ને તમને લાગે તેમાં પણ ફેર છે. તમને તો સૌથી વધારે લાગે, એ હું બરાબર સમજી શકું છું, મુંબઈના મિત્રોને લાગે કે-એક પરોપકારી સજ્જન ગયા.

(મોંઘી બહેન ઉપરના પત્રમાંથી).

નાનાભાઈ ભટ્ટ, ચૌરવાડ.

સંસારની ઘણી પ્રવૃત્તિ કરી, સાથેસાથ આત્મતત્ત્વ જાણવાનું વિચારવાનું પણ, અધ્યાત્મના ગ્રંથો-વાંચી ભાષાંતર કરીને પણ કર્યું. સામાજિક કામો સેવાના પણ ઘણા પ્રકારે કરતા ગયા અને તે સર્વમાં મહાવીર જૈન વિદ્યાલયના સ્થાપન કાલથી તે પોતાની જિંદગી સુધી સતત એકધારી સેવા તે સંસ્થાની કરી જ્ઞાનની ઉપાસના કરતા ગયા છે; એટલે તેઓશ્રીનું જીવન તો સુંદર, સંતોષકારક અને ધન્ય રીતે જીવી આ જન્મ સફળ કરતા ગયા છે.

પણ આવા સુંદર, શાંત અને સરળ જીવો આ વિષમ કાળમાં ખડું ઓછા હોય છે એટલે તેમની ખોટ બધાને સાહે તેવી છે તે તમોને સાહે તેમાં તો નવાઈ જ નથી. પરંતુ જ્યાં મનુષ્યની નિરુપાયતા છે ત્યાં શાંતિ રાખ્યા સિવાય બીજો કોઈ માર્ગ જ ડાહ્યા માણસ માટે નથી, માટે તમો સર્વ ધીરજ અને શાંતિ રાખશો અને ભાર્તના પગલે તમારાથી બની શકે તેટલું ચાલવા પ્રયત્ન કરશો.

છાટાલાલ ત્રિકમલાલ પારેખ, અમદાવાદ.

સૌજન્યમૂર્તિ-કર્મયોગી એવા શ્રી મોતીચંદલાલના ખેદજનક સ્વર્ગવાસના સમાચાર જાણી આઘાત થયો. કર્મયોગીઓ, વિદ્વાનો અને કાર્યદક્ષ વિભૂતઓ જૈન જૈનેતર-સમાજ ગુમાવતો જાય છે-તે તે બાબતમાં રંક બનતો જાય છે. જૈન સમાજે તો એક મહાન્ તરતચિન્તક, અધ્યાત્મી, વિદ્વાન અને કાર્યદક્ષ બુદ્ધિમાન, સેવાભાવી સત્પુરુષ ગુમાવી ગરીબી મેળવી છે. ભાવિ બળવાન છે, પણ એમની ખોટ નહીં પુરાય-પ્રભુ એમના આત્માને શાંતિ આપો.

મણિલાલ મો. પાદરાકર, મુંબઈ.

મોતીચંદભાઈકે દુઃખદ અવસાન સે દેશ કી ઔર વિશેષતઃ જૈન સમાજ કી બહોત વડી હાનિ હૈ હૈ. શ્રી મોતીચંદભાઈને અપની હયાતીમેં દેશકે વાસ્તે ઔર જૈનસમાજકે વાસ્તે સ્વાર્થત્યાગ કિયા હૈ ઔર મનોભાવસે ડનકી સેવા કિયી હૈ, ડનકે અવસાનસે આપકે કુટુંબ પર વડા કુટાર આઘાત હૂવા હૈ. માપકે દુઃખમેં હમારા સવ કુટુંબ સમભાગી હૈ. આપકો યહ દુઃખ સહન કરનેકી શકિ મિલે.

આપકા,

કું. સો. ફિરોદિયા, મુંબઈ.

દશકાઓ સુધી જૈન સમાજની એકધારી સેવાઓ દ્વારા જૈન સમાજની ઉન્નતિ માટે જીવ્યા એવા અટંકી અને નિર્ભય ખડક જેવા સુખદના જવાથી જૈન સમાજને ભારે ખોટ પડી છે તેઓએ પોતાના ઉચ્ચ સંસ્કારો અને સ્વાર્થજીની ભાવનાથી સમાજને રંગી નાખ્યો હતો. કેળવણી દ્વારા જૈન સમાજને મોખરે લાવવામાં અને કોન્ફરન્સ દ્વારા તંની સર્વદેશીય ઉન્નતિ સાધવામાં તેમણે અમૂલ્ય ફાળો આપ્યો હતો. મહાવીર જૈન વિદ્યાલય તેમના કીર્તિગાથા ગાતું આજે પણ ખડું છે. સાહિત્યદ્વારા અને ઊંડી શ્રીક્ષ્ણપ્રીતિયા ચિંતનદ્વારા તેમણે ધર્મ અને સાહિત્યક્ષેત્રે પણ પોતાની અમર જ્યોત ઝળહળતી રાખી છે.

કોઈ પણ પુત્ર ગૌરવ લઈ શકે એવા શિરછત્રના જવાથી તમારા ઉપર અને તમારા આખા કુટુંબ ઉપર જે હુ બ આવી પડયું છે તેમાં અમે સમવંદના પકડ કરીએ છીએ. સદ્ગતના આત્માને ચિરંતન શાન્તિ મળે! એજ અર્થ.

નાગકુમાર ના મકાતી, વડોદરા.